PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК XVI ЛИСТОПАД, 1975 ЧИСЛО 11

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ
РІК XVI ЛИСТОПАД, 1975 Ч. 11
Виходить раз у місяць
Видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ
Редагує Редакційна Колегія
Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплата в Канаді ... $6.00
Передплата до інших країн ... 6.00
Поодиноке число ... 60

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

PROMIN
No. 11 NOVEMBER, 1975 VOL. XVI
Monthly Publication
Published by
UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
Edited by Editorial Committee
NATALIA KOHUSKA — Editor

Subscription in Canada ... $6.00
Subscription in other countries ... 6.00
Single copy ... 60

Address:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Стор.

С. Стечишин — Покращання співпраці з українським жіноцтвом Канади ... 1
Г. Сенишин — Рефлексії крайового з'їзду Союзу Українок ККанади ... 4
Анастасія Шемелюк головою Союзу Українок Канади 8
У. Кравченко — Спогади учительки ... 9
Наталка Стус — королева СУМК ... 12
Б. Колос — Пластовий з'їзд зв'язкових і гніздових Канади ... 13
М. Ткачук — Музей Союзу Українок Канади ... 14
An address by Hon. Mark Lalonde ... 15
A. Balan — Reflections on the Year of the Woman ... 17
Квіти незабутнім ... 18
Відділ для дітей ... 19
Г. Смольський — Космацькі виставки ... 20
М. Ван Стін — Жінки як популярні творці музики ... 22
Річні звіти відділів ... 23
Громадська і родинна хроніка ... 26
Домашнє господарство ... 32
Українська вишивка ... 32

НА ОБКЛАДИНЦІ — Наталка Стус — королева СУМК на Канаду — гл. стор. 12.

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ У ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

1. Батьки і діти — Т. Горохович ... $ 1.00
2. Блискуча Зоря (про княжну Анну) — Митр. Іларіон ... $ 0.50
3. Вибране — Г. Мандрика ... $ 1.50
4. Видатні жінки України — Н. Полонська-Василенко ... $ 6.00
5. Да Девелопмент оф Юкраінян Класикал Мюзик — Д. Козій ... $ 0.50
6. Довідник про Союз Українок Канади ... $ 0.10
7. Листки узорів з мистецької книжки (хрестиками, яворівкою, низин.) ... $ 0.25
8. Дорогами сорокріччя — Н. Когуська ... $ 1.50
9. Збірка мат. на 100-річчя з дня нар. Л. Українки $ 2.50
11. Навчаймо дітей укр. мови — Митр. Іларіон ... $ 0.20
12. На крилах пісень (пісні з нотами на слова Л. Українки) ... $10.00
13. На роковини І. Франка ... $ 1.00
14. П'єси для молоді ... $ 2.50
15. Програма на свято матері ... $ 1.50
16. Програма на свято книжки ... $ 1.00
17. Програма для садочків ... $ 1.50
18. Програма для Мол. Відд. СУМК ... $ 2.00
19. Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської $ 1.00
20. Про життя і творчість О. Кобилянської ... $ 0.50
21. Підручник для Надзірної Ради Мол. Від. СУМК $ 7.00
22. 50-річчя здобуття громадських прав — Г. Янішевська ... $ 0.75
23. Релігійні мотиви у творах Л. Українки — Н. Когуська ... $ 0.50
24. Статут Союзу Українок Канади ... $ 0.25
25. Твори Л. Українки (в англійській мові) — КУК $ 7.50
26. Три сильветки — Л. Білецький ... $ 1.50
27. Українська господиня (куховарські приписи, старе видання) ... $ 0.50
28. Українські коляди (з нотами) — С. Яременко $ 0.75
29. Українська жінка в хореографії — М. Пастернакова ... $ 3.00
30. Чверть століття (історія СУК), тверда оправа $ 2.50
31. Чверть століття (історія СУК), м'яка оправа $ 1.50
32. Чарівний діямант — М. Погідний-Угорчак ... $ 2.00
33. Юкраініан Ембройдери ... $ 7.00
34. Юний Скоморох (п'єси для молоді) ... $ 6.00
35. Я вернуся (стрілецькі оповідання) — О. Крамар $ 0.50
36. Українські хресні імена (в англійській мові) — Р. Гаюк ... $ 1.00

Також на складі маємо:

Візитівки (плейс карс) зі смолоскипом (тузин) $ 1.00
Жетони з портретом Л. Українки ... $ 0.25
Конверти з листовим папером, що на ньому смолоскип ... (тузин) $ 0.75
„Смолоскип" — відзнака Союзу Українок Канади $5.00
Срібні ложечки зі смолоскипом ... $6.50

Адреса Централі:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
A25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

Vol. XVI ЛИСТОПАД, 1975 ЧИСЛО 11

Савеля Стечишин

Покращання співпраці з українським жіноцтвом Канади

(Доповідь в панелі „Проблеми нашої організованости в Канаді" на Конґресі КУК у Вінніпеґу, 12 - 14 жовтня 1974 р.)

Ми радіємо загальним признанням, що з усіх етнічних груп у Канаді українці вважаються найкраще зорганізованими, загосподареними, мають свої Рідні Школи, наукові установи, Інститути, свою Церкву, свою пресу і проявляють подивугідну живучість, динамічну силу життя. Така про українців опінія в Канаді. І це правда, що ми зробили великий поступ у порівняно короткому часі нашого життя в Канаді і маємо здобутки, яким можемо похвалитися. Ми всі були співтворцями тих здобутків. Ми спільно трудилися — і чоловіки, і жінки, і молодь. Кожне вложило свою частину. Кожне з них має свої особливі властивості, свої творчі вияви, свою духовість, а все це внесене в суспільне життя збагачує його.

Українські жінки вложили свій вклад у наше життя в Канаді, і жіночі організації мають свою світлу історію, свої здобутки. Сьогодні жіноча організація так вросла в громадське життя, стала такою необхідною потребою, що ми часто не усвідомлюємо собі її великого значення. Всюди, де жива громада, там величезний вклад праці походить від жінок. Вони опікуються Рідною і Недільною Школами, передшкіллям, молодшим і старшим юнацтвом. Вони зберігають і пропаґують культурні надбання українського народу. Вони призбирують фонди, щоб втримати свою громаду живою і діючою. Вони вносять в громадське життя первні свого материнського духа, своєї жіночої психіки і окрашують та збагачують життя своїми духовими питоменностями скрізь, де прикладають своїх рук, свого серця, своєї душі.

А помимо того ще й досі приходиться жінкам зводити боротьбу за визнання належного їм місця в наших суспільних організаціях і крайових та світових зібраннях. За прикладами не треба далеко шукати. На першому Світовому Конґресі Вільних Українців у Нью-Йорку 1967 року жінок зовсім вилишено з уваги. Не були жінки в президії, не покликано представниці від жіночих організацій до привіту і треба було аж домагатися, щоб до нової управи Світового Конґресу ввійшла жінка. Якщо це був недогляд, то його знову повторено на другому Світовому Конґресі в Торонто 1973 р., і знову вдруге приходилося жінкам домагатися включення голови Світової Федерації Українських Жіночих Організацій до президії і до привіту. Замітною була велика диспропорція на цьому Конґресі. Половину учасників Конґресу становили жінки, а не було ані одної жінки доповідача на програмі. Відбулося аж шість семінарів і тільки на однім була жінка доповідачка, і то з ділянки шкільництва. Велика це диспропорція.

Панелістами нинішнього панелю мали бути виключно чоловіки, а я попала до цього панелю вже в останній стадії плянування програми за старанням голови Комітету Українок Канади добр. Вікторії Симчич. Усі делеґати цього Конґресу отримали Звідомлення Комітету Українців Канади за три роки праці, в якому є звіти різних організацій, але немає згадки про Комітет Українок Канади. А ця організація зробила добру роботу в ділянці освітній, підготовивши посібники і казки для навчання українських малят рідної мови.

Ще один приклад. Я брала участь у світовому з'їзді Спілки Українських Журналістів, що

ПОШТОВИЙ УРЯД ВИМАГАЄ

Просимо Передплатників журнала „Промінь" звернути увагу на час, коли кінчається передплата. Подивіться на наліпку Вашої адреси і вгорі побачите, що там зазначено місяць і рік. — Це тоді кінчається Ваша передплата.

Просимо не відтягати висилку своєї передплати на наступний рік. Поштовий уряд Канади вимагає, щоб „Промінь" висилався передплатникам, а не післяплатникам. Після трьох місяців, від закінчення передплати, ми тратимо привілей висилати Вам журнал 2-ою клясою. Коли і дальше ми висилаємо Вам журнал, то ми платимо більше за пересилку. В такому разі, ми будемо змушені післяплатникам підвищити їхню післяплату враховуючи підвищення коштів пересилок. Задавненим післяплатникам, будемо змушені висилку „Променя" припинити.

відбувся при нагоді другого Світового Конґресу Вільних Українців в Торонті 1973 р., на якому один добродій запропонував внести до нової управи СУЖ ще й пані ДЛЯ ДЕКОРАЦІЇ. Це його слова. Напевно в нього був добрий намір висловити паням комплімент, що вони окрашують життя. Але фактично його вислів є зневагою, бо виходить, що жінка як людина не має вартости. Вона тільки для декорації, для приємности.

Подумаймо над тим, що в місцевих організаціях загальносуспільних і церковних громадах нераз заходить трудність вибрати голову, а чомусь нікому не прийде на думку, що головою може бути жінка. Маємо жінок з відповідною освітою й добрими кваліфікаціями на такий пост і деякі жінки навіть перевищують чоловіків під тим оглядом.

Ми часто любимо покликатися на жидів. Від найдавніших давен у жидів жінка вважається маловартою істотою і ще й сьогодні жид-старовір, у своїх щоденних молитвах, дякує Богові, що сотворив його чоловіком, а не жінкою. Але навіть і жиди нас випередили. Реформована частина жидів у Нью-Йорку має вже жінку-рабіна. І жиди не побоялися доручити жінці таку велику відповідальність. Англіканська церква має жінок-священиків. Є священики-жінки в інших протестантських церквах. Українські жінки не кандидують на священиків, але сподіваються належного їм визнання.

Годі думати, що причиною згаданого недогляду є брак пошани до жінки, або що праця жіночих організацій не є належно цінена. Напевно цього немає. Бож чоловіча частина суспільства це ж наші рідні — дідусі, батьки, брати, подружні партнери, сини й внуки, які нас люблять і загально відносяться до нас з прихильністю й пошаною. Основна причина дискримінації лежить у тому, що в нас ще далі покутують залишки теорії, **засвоєної від сусідніх народів, в яких жінка була упосліджена,** про меншевартість жінки. Тому, що вона жінка, вона не дорівнює чоловікові, хоч би була яка освічена, національно зріла й вироблена, досвідчена громадська діячка. Так довго, як у нас буде принижений погляд про жінку і низька оцінка трудів жіночих організацій, ми не можемо сподіватися гармонійної співпраці з жіночими організаціями.

В наших особливих канадських умовах треба українцям кооперувати, а для цього потрібна вирозумілість, толеранція і взаємна пошана. Перед нами стоїть спільна нам усім проблема — як зберегти нашу національну самобутність, як промовляти до молодого покоління, як закріпити в ньому почуття приналежности до українського народу, як засягнути ту частину української молоді, що вже затратила рідну мову і не має зв'язків з українцями. До розв'язки цих проблем потрібна кооперація й співпраця з жіночими організаціями, бо вони провадять широкорозгорнену працю в своїх середовищах, а що важливіше це те, що жінки мають доступ до дітвори і молодого юнацтва.

На світі нема нічого сталого, бо життя не терпить застою і все постійно міняється. На наших очах характер українського життя змінився, а зі змінами виникають нові ситуації, які вимагають нових метод. Разом з тими змінами і ми мусимо змінити свою думку про деякі елементи нашої культури, що на перший погляд можуть здаватися дрібними та маловажними. До них належать народні танки, пісні, вишивки, ноша, народня страва та інші елементи народньої творчости, які виконують для нас дуже корисну ролю, а ми склонені применшувати їх вартість, а то й навіть обезцінювати їх. Нераз чуємо вислови, що ми вже виросли з етнографізму, ми вже піднялися на вищий позем і нам зовсім не лицює знижуватися та що ми не збудуємо української справи варениками, гопаком і шараварами. Це погляд помилковий і нам треба належно оцінити фолкльорні й етнографічні елементи української культури як важливі чинники в національному самозбереженні. Багато маємо прикладів, що під впливом отих елементів культури відроджується зацікавлення українською історією, культурою, побуджується бажання віднайти свій національний корінь, закріплюється гордість свого національного походження. Саме така ділянка з української культури входить в обсяг праці жіночих організацій, але, на жаль, не отримує належного визнання, а то й навіть уважається маловажною.

Не забуваймо, що в наших змаганнях зберегти свою національну ідентичність ми маємо до діла з народом, а маси народу найлегше сприймають те, що дається розпізнати змислами. Масам імпонує живий український танок, народня пісня, народнє мистецтво, народні страви, народня ноша та інші твори народньої культури. Тут діє чуттєвість, емоція, захопленість, а на їх ґрунті родяться глибші почуття. Зокре-

ма побуджується зацікавлення українською культурою і зроджується бажання познайомитися основніше з історією українського народу.

Навіть така проста, елементарна річ як куховарська книжка виконує ролю побудника національних почувань. Час від часу приходиться про це чути від батьків. Наприклад, син з мішаного подружжя, перечитуючи вступні інформації до окремих розділів в книжці „Традишьонал Юкраїніан Кукері", так ними зацікавився, що почав студіювати історію України. В іншій родині ці розділи побудили зацікавлення українською мовою і син та дочка записалися на курс української мови в школі. Знову одна пані аж з цієї книжки довідалася, що українці мають різнородні страви, мають багату кулінарію, пишні витвори, якими можна погордитися, бо вона виростала з поглядом, що українці мають тільки борщ, капусняк, кулешу, вареники й голубці.

Ці приклади показують не тільки те, яку велику ролю виконують згадані елементи української культури, але ще й зокрема підкреслюють велику потребу інформування молоді про Україну. Знаємо, що відпадають від українства ті, які не знають історії свого народу, не знають, що українці мають багату культурну спадщину. У зв'язку з цим відчувається велика потреба популярного українського англомовного журнала або тижневика про українські справи, з яких молодь, що вже затратила рідну мову, могла б черпати потрібні їй інформації про український народ.

В наших змаганнях зберегти українське життя живим і творчим мусимо дати особливий наголос тим елементам культури, які є зрозумілі і сприємливі широким українським масам. Саме таку працю в культурній площині виконують жінки скрізь, де є активна жіноча організація. Вони влаштовують виставки українського народнього мистецтва, покази української історичної ноші, беруть участь у міжнародніх виставках, допомагають студентам і танцювальним гурткам у їх окремих проєктах, призбирують і зберігають пам'ятки народньої творчости. Ці елементи української культури, що ними жіночі організації займаються, є жінкам близькі, бо ЦЕ ТВОРЧІСТЬ УКРАЇНСЬКОЇ ЖІНКИ.

Бог-Творець премудро вплянував життя. Добре всім знана біблійна леґенда сотворення світу. Сотворивши світ, Господь побачив що щось ще бракує, отож сотворив людину, чоловіка, назвавши його Адамом. Поглянув Бог на Адама і засмутився, що людина йому не вдалася. Щоб направити помилку, сотворив Він з Адамового ребра другу людину, жінку, Єву. Подивився Бог на неї і незмірно врадувався, що нарешті вийшла досконала людина — вродлива, чарівна, ласкава, розумна й практична. Отож Господь Бог дав жінці спеціяльне призначення — ПРОДОВЖЕННЯ ЛЮДСЬКОГО РОДУ. І так за Божими законами **чоловік це тимчасовість, а жінка вічність.**

Чоловік буяє, плянує, філософує, літає попід небеса і мріє, і швидко з життя зникає. Жінка практична, вона тримається землі, щоб привести свій плід на світ, захистити його і вивести в люди, тому вона довше живе, ніж чоловік. Вона створює для своїх діток утульне домашнє вогнище; прикрашує його і дітей, вичаровує з глибин своєї душі мельодійні пісні на всякі оказії, створює мистецькі вишивки й тканини, розвеселює життя танком, запроваджує правопорядок традиціями й моральними законами.

Ці елементи української культури — вишивки, тканини, пісні, танки народня ноша тощо, що українська жінка створила, витримали віки, виправдали себе і дійшли до нас ще свіжими, живими. Сьогодні нам треба далі ними користуватися, бо в них є велика сила, в них є Євшан Зілля, що допомагає нашій молоді віднайти себе, допомагає пізнати своє національне походження. Тому жіночим організаціям належить особливе признання, що скерували увагу на ці важливі виховні чинники та докладають старань втримувати їх живими і діючими в щорічних програмах діяльности.

ПРИГАДУЄМО І ПРОСИМО ПРО РІЗДВЯНІ ПРИВІТАННЯ

Різдвяні привітання приносять журналові поважну фінансову поміч. Вони також популяризують журнал між професіоналістами і підприємцями. Також і Вам буде приємно побачити Різдвяне привітання у святочнім числі.

Ви багато поможете журналові, наколи придбаєте для нього кілька Різдвяних привітань. Такі привітання Ви можете отримати від одиниць професіоналістів, фірмів, підприємців та інших установ. Ціна оголошень від $10.00, 15, 20 і 25. Пів сторінки $50.00.

Місяць листопад найкраще надається на придбання Різдвяних привітань. Просимо взятись до праці відтепер. Просимо також помогти ношим референткам на місцях.

Редакція і адміністрація

Галина Сенишин

Рефлексії крайового з'їзду Союзу Українок Канади

20 — 24 СЕРПНЯ 1975 Р.

В днях 20 - 24 серпня відбувся в Едмонтоні в рамках загального головного З'їзду Союзу Українців Самостійників черговий головний З'їзд Союзу Українок Канади. Поодинокі і спільні сесії всіх складових організацій відбувались у вигідних і просторих залях Альбертського університету в Лестер Гол.

Програму головного з'їзду попередив семінар ініційований Союзом Українок Канади, який відбувався в авдиторії церкви Св. Андрея. Головним завданням семінаря було обговорити основні тези ідеології складових організацій СУС і насвітлити їх до сучасних вимог в житті наших організацій.

Д-р Л. Фарина голова Товариства Українців Самостійників у своєму слові спрецизував ці найважніші цілі СУС, почавши з підставового гасла „Наша сила в нас самих", а відтак відмітив чотири найважніші стремління:

1. Плекати найвищі ідеали доброго канадського горожанства.

2. Зберігати, плекати й розвивати культурні й духово-релігійні цінности українського народу.

3. Співпрацювати з Українською Грекo-Православною Церквою в Канаді як її допоміжною організацією.

4. В межах канадського горожанства, допомагати у визвольних змаганнях українського народу на його етнографічних землях за його соборну, суверенну й демократичну державу й за її самостійність. Д-р Фарина підкреслив, що наша повинність лежить вияснювати молодшому поколінню в їх завданні на майбутнє стреміти всякими способами до осягнення не лише гуманітарних полегшень, не лише свого народу, але й для всіх поневолених народів уможливлювати здобуття їх незалежности. Це все диктує політика, але приходить час, що повинно б це питання ставитись гостріше, чи більш одверто.

Дім, церква, школа й організація мають служити для осягнення нашої цілі. Ці всі здобутки повинні бути передані молоді. Здобутки мистецтва, музеї, журнали, книжки, інститути, церкви — це все чим ми гордимося й тим повинні гордитись наші молоді. Д-р Фарина підкреслив вклад праці нашого жіноцтва у всіх ділянках, а спеціяльно відмітив працю зорганізованого жіноцтва в рядах Союзу Українок Канади.

Другим доповідачем семінара була бувша голова Союзу Українок, пані Анна Токарик, яка підкреслила працю С.У.К. на полі збереження української культури й передачі її молодшим поколінням. Звернула увагу на різницю праці в минулому, коли то на з'їзди спішили всі, як на прощу до Києва, старші й молодші Тепер відчувається брак молодших сил. Відмітила з своєї практики, що багато маємо зразкових відділів, але багато таки потребує помочі, вказівок. Замало самому брати участь, треба інших заохочувати до співпраці, бо Союз Українок був все промотором великих організаційних започаткувань: Музей організували, молодь, брали участь у зорганізуванні КУК, як також його жіночої секції Комітету Українок Канади, а найважніше, що кожна наша церква у великій мірі завдячує свій розвиток і величаві церковні будівлі саме муравлиній праці членок С.У.К.

Від СУМК-у промовляв п. Роман Онуфрійчук, який з'ясував присутнім працю „Емерджен" курсів, які вже два роки оправдали свою працю. Перший рік ті курси відбувалися на оселі Київ коло Торонта, а цього року на оселі Барвінок, коло Едмонтону. Викладано духову культуру, музику, народню архітектуру, вишивання, тканння, кераміку. Проблемою оселі була мова. Треба було викладати в англійській мові, бо діти не розуміють. Мову не можна навчити за одні курси. Предсідник сказав, що він мову навчився з „маминої ложки в кухні" й це треба пам'ятати. В школі на курсах можна мову удосконалити. Проблема наставлення молоді. Молодь приїжджає на подібні курси одними, а залишає цілком іншими. — Петрішія Арсенич-Олівер дала ближчі пояснення про працю в таборі. Відкрита дискусія була дуже жвава й кожний хотів знайти дорогу й спосіб, щоби зацікавити нашу молодь вчитися й уживати українську мову, продовжуючи студії українознавства.

СВІТЛИНА ПРОВІДНИХ ЧЛЕНОК НА З'ЇЗДІ В ЕДМОНТОНІ

Перший ряд зліва направо: Ольга Лукомська, референтка виготовлення прапора, Стефанія Пауш, голова Союзу Українок Канади, Савеля Стечишин, бувша голова і основателька Союзу, Дарія Янда-МкМаллен, бувша голова і оснувателька Союзу, Ганка Романчич-Ковальчук, голова Ради Музейної Фундації; другий ряд — Анна Емська, вишивальниця прапора, бувші голови Союзу: Анна Токарик, Леся Івасюк, Софія Василишин, Леся Хорош-Ґреґорі, Наталка Когуська, редакторка „Променя", Марія Ткачук, голова Дирекції Головного Музею Союзу.

Наступною темою семінара була сама тема культури. Головним доповідачем цієї теми був пан Тарас Юзвишин, який підкреслив значення слова культура. Культура це емоція, що будує фізично й духово наш спосіб життя, уживання, думання, говорення. Самі вареники чи голубці не вистачають. Співи й танці також не окреслюють приналежність до української культури, бо це можуть виконувати й чужинці.

Наші предки приїхали й привезли з собою, свою культуру, але сьогодні бачимо, як вона розвинулася. Ми зауважуємо, що цей розвій дещо відмінний від того, що на батьківщині, але ми маємо бути горді своїм походженням, ми маємо це підкреслювати у своїй вишиваній блюзці, суконці.

Пан Р. Онуфрійчук взявши участь в дискусії підтвердив, що наша культура емоційна й на американському ґрунті серед чужого оточення, технології, чужої телевізії нам тяжко підтримувати розвій культури. Ми лише пробуємо робити тут копію розвою культури, яка творилась в Україні. Але ми знаємо, що ми різнимося, наша ментальність вже інша, тим самим ми багато речей інакше сприймаємо.

Слідувала доповідь про виклади рідної мови в школах, як саме ми можемо мати найкращі висліди. Як саме в сполученні з розвоєм культури давати молоді можливість до самовиявлення, але заразом її провадити. В школах треба починати з оточення. Від речей, які оточують дитину. До цього вийшли підручники „Дивись, слухай, говори", які приготовила п. Софія Василишин.

Всі доповіди семінарів викликали живу дискусію, зацікавлення, шкода лише, що присутніми на залі були майже лише членкині СУК, не було задовільного числа членів складових організацій.

Після цього учасники мали нагоду побачити фільм накручений з нагоди Міжнароднього Року Жінки, який представив становище жінки в щоденному родинному й громадському житті,

як також її становище в заробітній праці.

Вечірні наради були присвячені неофіційному обговоренні змін статуту музею. Ся дискусія мала зорієнтувати наставлення делеґатів до певних точок, щоби улегшити голосування під час з'їзду. Ці дискусії затягнулись до 11-ої години вечора.

Четвер 21 серпня 1975 р. о год. 2-ій відбулося офіційне відкриття сесії Союзу Українок Канади. Отець О. Хом'як, настоятель Катедри Св. Івана склав привіт і побажання та перевів молитву. Однохвилинною мовчанкою вшанували присутні померлих членок. Голова Союзу Українок пані С. Пауш покликала до президії бувших голів С.У.К., провінційних голів, голову центрального музею, голову музейної фундації. На секретарок з'їзду СУК вибрано пані Марію Іванець і пані Галину Сенишин.

Пані С. Пауш у своєму короткому слові порушила біжучі найбільш важливі справи нашої організації, просила застановитися над життєвим процесом нашої організації, а радше її членів. Різниця сприймання старших наших членок, піонерок та інші погляди наших молодших членок. Фактом є, що ми стоїмо перед певними змінами, над якими мусимо добре застановитися й бути до того приготовані. Дві важні справи стоять тепер перед організацією, а саме справа музею, бо від нас самих членок, залежить чи наш музей буде, чи ні. Друга справа це наші сумківці, наша молодь, про яку нам треба подбати. Нашим бажанням бачити бодай половину членок молодших.

Пані голова закликала членок взяти також участь в спільних сесіях, щоби ділитись нарадами й з складовими організаціями, щоби порадитись як розділити працю, бо в деяких громадах наші жінки несуть всю громадську працю на своїх плечах. Головно справи СУМК.

Відтак слідували привіти провінційних голів і голів місцевих відділів Галини Сенишин, Східня Екзекутива — Онтаріо, Квебек, Марія Мандзюк — провінційна управа Манітоби, Целіна Качковська — Саскачеван, Люба Кут-Шевчук — Британська Колюмбія, Ольга Мельничук — Альберта, Василина Бойко — катедра Св. Івана, пані Жуківська парафія Св. Андрея, Анна Звоздецька церква Св. Михаїла, Галя Максимюк голова управи музею в Саскатуні. Всі вони вітали світлий з'їзд, бажали успіхів і в більшій чи меншій мірі підкреслювали свою працю й подавали певні вказівки для пожвавлення культурно-освітньої діяльности, чи в посиленні кампанії для набуття нових членок. Був також прочитаний привіт від СФУЖО, в якому було висловлено признання пророблені праці, побажання й надія на співпрацю в майбутньому.

Після привітів були відчитані імена присутніх делеґатів, число яких подала верифікаційна комісія — 142.

Відтак приступлено до вибору резолюційної комісії, в склад якої увійшли: — добродійка Л. Удод, пані Т. Дем'яненко, ред. Н. Когуська, добр. Бублик, Н. Базюк, Г. Ґрекул, Г. Ковальчук. До номінаційної комісії ввійшли: О. Мельничук, Н. Боднар, Л. Івасюк, М. Сулима, С. Кульба, добр. Ю. Лучак, О. Андрущак, М. Савіцька.

Під час спільної сесії СУС, після її офіційного відкриття відбулось урочисте відслонення прапору Союзу Українок і його посвячення. Голова пані С. Пауш висловила своє вдоволення з цього досягнення й висказала признання пані Ользі Лукомській за її вклад праці й зусиль, щоб цей довголітній задум членок С.У.К. ввійшов у життя. Чину посвячення довершив Його Блаженство, Блаженніший Митрополит Андрей, при співучасті голови Президії Консисторії о. митр. Д. Лучака, о. д-ра С. Савчука, о. О. Хом'яка. По тім так зворушливім акті, пані Ольга Лукомська дала коротке пояснення композиції прапору й подала коротку історію наших українських військових, як також державного прапорів, а Блаженніший Митрополит Андрей вітаючи всю велику родину Союзу Українців Самостійників з всіми його складовими організаціями висловив признання за проробленну працю, а спеціяльно признання українській православній жінці, звернув увагу на відзнаку С.У.К., наводячи текст з журналу „Променя" з 1963 р. за місяць травень: „Поклала мати піонерка підвалини під українську організацію, дала Тобі в руки смолоскип, щоб Ти просвічувала дорогу собі й своїм дітям. Я хочу вірити в Тебе, українська Мамо, що Ти гідно сповняєш і будеш сповняти свій обов'язок і хочу вірити, що в день свята матері Ти будеш з почуттям своїх заслуг приймати признання, які Тобі належаться. Коли хочеш бути щасливою й шанованою відчини двері своїй дитині в український світ і кожного дня протягом цілого року дбайливо веди її за руку своєю рукою навчаючи її рідної мови та письма". Наводячи ті слова Блаженніший Митрополит побажав, щоби наші членки ніколи не зійшли з наміче-

ного шляху й продовжували дальше свою працю. Вислід праці залежить від активности її членства. Владика підкреслив, що міняються методи праці, але основи на яких доконано відродження церковно-релігійно-культурно-національного життя лишаються ті самі і від дотримання вірности тим основам залежатиме світле майбутнє, в якому буде зростати й буде збагачуватися наша українська культура, що додає вартости й сили та кольору характерові Канади.

Після тих формальностей, що були зв'язані з актом посвячення прапору, загальна сесія перейшла до дальших біжучих справ, які були предвиджені програмою.

В п'ятницю 22 серпня від год. 9-ої ранку приступлено до більш ділових нарад, а саме звітів урядниць, дискусіями над звітами, звіту контрольної комісії. Ці точки не забрали багато часу, бо звіти всіх урядниць були надруковані й вплинуло кілька питань для пояснень певних позицій, які через скорочену форму впису були дещо незрозумілі. Після вичерпання всіх запитів організаційна референтка С.У.К., пані Анна Звоздецька виголосила програмову доповідь „Перед нами 50-ліття Союзу Українок Канади", в якій вона порушила всі підставові питання зв'язані з так знаменною подією. Згадаю важніші, бо уважаю, що ця доповідь повинна бути надрукована й прочитана кожним відділом під час своїх зборів і добре передискутована.

Після посвячення прапора Блаженніший Митрополит Андрей вітає учасників З'їзду — зправа: П. А. Пауш, всеч. о. Прот. Дмитро Лучак, голова Консисторії УГПЦ.

Прелеґентка подала присутнім кілька питань? Де маємо святкувати? Як маємо святкувати? Який саме проєкт нашої праці був би найкращий для відзначення цього пів століття? В пляні видання С.У.К. як підсумок праці. Чи видавати за 50 літ, чи лише за 25 другу частину, бо вже за перших 25 років праці видано? Чи писати її до ювілею, чи по ювілею, щоб включити головніші питання поставлені перед нашими делеґатами. Було ще багато пропозицій, які, як я сказала, мусять бути прочитані на зборах і переговорені. (далі буде)

„Куми" при посвяченні прапора Союзу Українок Канади

АНАСТАСІЯ ШЕМЕЛЮК – ГОЛОВА СОЮЗУ УРАЇНОК КАНАДИ

(Світлина була поміщена в числі з жовтня)

Народилася пані Анастасія в місцевості Спеден, Альберта, в родині Йосафата і Софії Стельмащуків; батьки були свідомі, широкоочитані піонери-фармері, які виховали 5 дочок і 1 сина. Батько був кваліфікований дяк із Старого Краю. Троє дітей покінчили університетські студії — брат Павло є професором Манітобського університету, директор рільничого факультету; на 15-ому Соборі УГПЦ був вибраний до Президії Консисторії.

З ранніх літ пані Анастасія виростала в здоровому оточенні українського духа — під впливом доброї книжки, вивчання історії свого народу та чудової української пісні. Ще малою дівчиною брала участь у різних виступах, концертах, представленнях, тощо; будуче обдарована ліричним сопраном, по сьогоднішній день, сцена є важливою частиною її життя.

До початкової школи почала ходити в Кеш Лейк і в Едмонтоні, середню школу побирала в Ст. Пол; учительський семінар закінчила в Кемроус, а згодом, осягнула ступінь "B.Ed., Home Economics Major", на Альбертському університеті.

Вийшла заміж за Михайла Шемелюка, тоді принципала середньої школи в Спеден. Покійний Михайло був щирий, свідомий українець, народний працівник, діяльний член Товариства Українців Самостійників, питомець Інституту П. Могили в Саскатуні.

Панство Шемелюки виховали 4 дітей — 2 сини і 2 дочки. Року 1961 старший, многонадійний син Євген, помер трагічною смертю. Денис, Мирослава і Мар'яна покінчили з відзначенням університетські студії. Денис є Chartered Accountant, одружений, має 1 сина, живе в Торонто і працює над ступенем „М.А.". Мирося, мама 2-ох синів, живе в Гамільтоні, тоже продовжує студії, щоб осягнути теж „М.А.". Мар'яна, наймолодша працює на урядовій позиції в Johannesburh, South Africa.

Панство Шемелюки учителювали й працювали на народній ниві в містечках Спеден, Дервент, Гейрі Гіл а найдовше, 21 років, у Смоки Лейк. Пані Анастасія навчала в школах в місцевостях: Сокаль, Генлей, Норма, Смоки Лейк Junior and Senior High Home Economics і в Едмонтоні.

Саме в Смоки Лейк вона широко розгорнула своє домашнє, професійне й громадське життя. Пан Шемелюк обслуговував цю велику околицю як державний аґроном, а пізніше розбудував власне підприємство Western Cleaning Plant. Обидвоє включилися в церковно-громадську працю й через довгі роки цікавились кожною ділянкою громадського життя. Пані Анастасія дириґувала церковними і світськими хорами, приготовляла концерти з дітьми та старшими, організувала різні виступи, виголошувала промови на святах, та брала участь у з'їздах. В місцевому відділі ім. О. Кобилянської, була вибрана по черзі на пости голови, секретаря та касирки. Часто була членкою комітетів. Поза те, була секретаркою Home and School Association, головою Women's Hospital Auxiliary, секретаркою Комітету Українських Шкіл, якого завданням було ввести навчання української мови по всіх школах у цьому окрузі; попри все це виконувала певні обов'язки в різних шкільних комітетах.

Мимо цієї діяльности, вона першу увагу приділяла своїй родині: дітей виховувала любити рідну Церкву, шанувати українську культуру та все, що нам рідне й дороге. Як добра господиня, вона щиро й радо вітала сторонних і місцевих гостей в своїому домі.

За її визначні заслуги й провідницький хист, була вибрана на голову Провінційної Екзекутиви на Альберту і була нею через три роки 1957 - 1959.

Року 1964 чоловік Михайло відійшов у вічність, коли троє дітей були малолітні. По смерті чоловіка пані Шемелюк перебирається до міста Едмонтону і тут далі продовжує свою працю як учителька в школі. Від часу прибуття, вона вписується в членство відділу при Катедрі св. Івана. Очолювала комітети як: української школи 2 роки, членський, ювілейний та інші. Була референткою Молодших Відділів СУМК у Провінційній Екзекутиві. В минулій каденції Центральної Управи Союзу Українок Канади виконувала обов'язки освітньо-культурної референтки.

За останніх кілька років відбула 3 рази подорожі по Европі, з того, 2 рази відвідала Україну. Побувала також в Новій Зеляндії та в Австралії, де в той час працювала дочка Мар'яна.

На Крайовому З'їзді Союзу Українок Канади, що відбувся в місяці серпні цього року, була обрана головою на наступну каденцію.

Уляна Кравченко

СПОГАДИ УЧИТЕЛЬКИ

(Продовження)

— У дванадцятій годині ми з начальником міста прийшли оглянути будинок старої школи. Багато бідних не має захисту на зиму, тому начальник хоче кільком старцям дати через зиму захист. Той будинок стоїть порожній, щойно з весною розберуть його. Це місце громадське, та все-таки начальник попросив до поради управителя. Одначе той добродій, узброєний палицею, з товаришами і сторожем прогнав начальника, виганьбивши по-простацьки, буцімто він нападає на шкільний маєток.

— Саме тепер ваш геніяльний товариш Гордієнко читав у касині статті, які вислав до часопису про напад начальника на школу. При нагоді розписався про ріжні давніші проступки — надужиття начальника. Написав також скаргу за напад і обиду честі тутешнього учительства — це й Ви підписом засвідчили. Якби навіть була в тім доносі, що вони написали, дрібка правди, Ви не повинні до цеї справи мішатися. Ми Вас тут числимо до чесних русинів; я дещо більше знаю про Вас від професора Партицького, маємо на Вас надії, але Ви злукою проти начальника все нищите. Шовіністична всепольська партія під проводом аптекаря Медлицького киринить, зупиняє гуманні діла начальника. Начальник — міщанин Бачинський — свідомий, прихильний нашій справі. Тому й виступає проти нього партія аптекаря. Та ще і при близьких нових виборах хочуть начальство взяти в свої руки. Управитель школи русин, досі тактовний, не можу збагнути, з яких причин змінився, здається, під впливом того перекінчика, геніяльного Гордієнка, що поклоняється явно ясновельможним та, як і другі сини супостата, став матері могилу копати. Цей гурт не пошкодить нам — власне, й Ви нам не пошкодите — тільки жаль Вас: на авантурницю зовсім не виглядаєте.

Перше „сокрушення" почула я за свою необачність, а виправдатися тяжко.

Панотець оповідав ще дещо з тутешніх відносин. Боротьба між партіями ведеться від довшого часу. Тут іде справа не про будинок, а про зміну викладової мови в школі. Ми тут мали парохіяльну школу — в будинку біля церкви. Це була руська школа. Тепер усю дітвору зібрано в новому будинку й заведено польську мову. Маємо свідомих міщан, як Охрімовичі, Альфицькі, Гузарі, Лукашевичі, Закалаки, Козакевичі, Руді, Михальські, Костирки, Коцюмбаси; вони, як і давніш міщани, дбайливі про освіту. Бачинський, хоч дітей не має, про освіту, про гуманні діла пам'ятає. Він має мир між тутешніми німцями-евангеликами, його поважають як "Ehremann'a". Він, як вислужений військовий старшина, говорить по-німецьки навіть краще, ніж по-своєму. З нами єднаються німецькі родини Брайт-фоглів, Гублів, Гансів та інші. Німці бояться латинників не тільки з приводу національного, але більше з релігійного. Не мають тут свого пастора. Дитину, котру охрестив у костелі каноник Туль, записав як римо-католицьку і не видав уже метрики. Тому відтепер приносять німці свої діти до хресту до церкви. Вони хотять лишитись евангеліками, дуже бояться, щоб діти не стали католиками: "Katholisch werden — dann kommen in polnischen Himmel". Бояться попасти в руки латинського священика, — до наших мають довір'я.

— О так, наша більшість. Нас багато, і тому не стараємося придбати душі чужинців, ані боїмося втрати наших. Не стараємося привернути хоч би таких, як Гордієнко, — відважилась я сказати панотцеві.

Священик відійшов, а я довго ще не можу стямитися. Не розумію, пощо й мене товариші учителі захопили в ту колотнечу. Я така далека, так дуже далека від авантур, що аж судом караються, — далека й думками від буденного життя...

Думаю тепер, як лихо направити, як виправдатися з „невольного согрішення"... Не тільки тому, що треба в суді виправдуватися, але сумно мені, що чесну людину обідила і нашій справі шкоджу.

Хоча й передбачаю, що управитель схоче помститися, постановлю відхилитися від тієї колотнечі, — хоч і так тутешня публіка буде мати свіжу тему до балачки.

Публіка — потвора з пащею мінотавра: все голодна, пажерлива; поживу бере, де трапиться, не тільки з судових зал...

У вікнах магістрату світло. Я вхопила намітку, вибігла на вулицю. Всюди темно. З затривоженим серцем задержуюся перед дверми громадського будинку. Немила річ виправдуватися. Моє поступування може здаватися дво-

личністю. Хто повірить, що я, не знаючи суті справи, підписала скаргу? Людина, що має свідоцтво зрілости, не повинна таких промахів робити. Соромлюсь сама перед собою. Так я могла підписати присуд смерті. Та й тут велика річ: відбирати честь людині, в нічому неповинній.

Бачу, що життя кепкує собі з моєї матури, з відомостей, придбаних із книжок. Тепер готовлюся до другої матури — матури духа: щоб був він — мій дух — гнучкий та бистрий, передбачливий та всеобіймущий!

Життя показує нам обов'язки супроти суспільності, свого народу, готуймося складати іспит зрілості з доброти серця. Чи здібне воно перебути огневу пробу, чи здібне до пожертви особистого щастя в користь загалу... Практикуймо, складаймо іспит — аж до докторату!..

В залі магістрату застаю самого начальника. При столику, над паперами. Лице суворе. Задуманий, мабуть, над невдякою людей, що за його добру волю болотом його обкидають.

— Приходжу виправдатися і просити вибачення в пана начальника за те. що своїм підписом прилучилася до людей, котрі ворожо проти Вас виступають.

Розказую, як підступом дістали товариші мій підпис.

— Also... — він, колишній військовий старшина зачинав свою бесіду заєдно з німецька, — пані не знала ні об чім...

І знов задумався старий. По хвилині сказав:

— Also, не покличу вас до відвічальності. Але скажіть їм усім, що відпокутують вони за ложну скаргу до суду, за дописи в часописах про мої злочини. Ні один із них тут довго не залишиться.

Гнів малювався на лиці начальника. Старий подав мені руку на знак віри в мої запевнення, що я поневолі вмішалася між його оскорбників.

При виході з радниці побачила я малу, трохи похилену постать, що відскочила з-під вікон; догадалася, що це Гордієнко...

Ну й догадуюся, що мене чекає... Та годі! Милий мені спокій, та наймиліша правда.

V

Найближчого дня рано стоїть управитель школи на порозі дверей — неначе ревний керманич на своїй стійці. Досі тут і в цій годині я його не бачила.

Звичайно досі я перша приходила; ішла до своєї кляси й не бачила ні управителя, ні других панів. Сьогодні управитель з годинником у руці, не здіймаючи кучми, говорить грімко:

— Пані спузніла сєм, чеками вшисци з розпоченцєм наукі... — починає до мене в урядовій мові. Досі говорив по-українськи.

— Не здається мені, щоб я спізнилася; приходжу, як усе — пів до восьмої, в клясі застаю ледве двоє дітей.

Управитель асистує мені до кляси й говорить дальше:

— Як пані сміли виправдуватися перед тим „гбуром", уважати те, що робить шкільна влада, за зле?.. Пані тут дальше не можуть лишитися — з'єднана „з хамами". Вся інтеліґенція вчора вечором у касині осудила Вас. Про Вашу візиту в начальника повідомив усіх товариш Гордієнко. Інтеліґенція відкинула Вас. І так уже нарікали: Ви не учителька для міста, де люди хочуть бавитися.

— Тутешня інтеліґенція не могла мене відкинути, коли я їй зовсім не накидувалася. Я сама для себе інтеліґенція, вистачаю собі. До ніякої партія не прилучалася, але і не присилуєте мене, щоб я боронила ваші особисті справи.

Щойно почалася наука, приходить з кляси управителя хлопець із приказом: „Пан директор казалі, би пані зараз пшишлі до канцелярії".

— Скажи, дитино, що в часі науки не можу лишити учнів самих; у десятій буду в канцелярії.

За хвилину приносить сторож письменне візвання. Відписую, що в десятій прийду.

Являється сам управитель: — Пані не слуха владзи...

— Тут не місце на уваги, пане управитель. В десятій прийду до канцелярії. Або й тепер, але діти підуть додому; самих їх у клясі не лишу.

В десятій годині застаю всіх у шкільній канцелярії. Управитель насуплений, Гордієнко з пером у руці — готовий писати протокол. Панна Маня з іронічним усміхом ласкава була подивитися на мене.

— Я приневолений, — каже управитель, — скликати надзвичайну конференцію, щоб паню упімнути за спізнення, за недодержання рано дижуру і за непослух владі. Пан Гордієнко спише протокол, віднесуся в тій справі до інспектора.

— Перша догана, заслужена чи ні, дається без конференції, — кажу до управителя. — Але в цьому випадку, я волію цю прилюдну догану, бо й відповідь моя буде в протоколі записана. Владі в нічім, що входить в обсяг її ділання,

не противилася, не спізнилася я ані сьогодні, ані до сьогодні ні разу. Пан управитель накрутив годинник до вподоби. В моїй клясі було двоє дітей, в інших ще зовсім не було. Щодо дижуру не було досі зарядження. Коли управа школи заводить дижур, то для всіх учительських сил по черзі і тижнево. Я від початку шкільного року уважаю на діти в своїй клясі. Вважати ще й на кляси тих панів, що приходять у дев'ятій годині або бавляться в канцелярії чи на коридорах, я не обов'язана.

— Таких бутних відповідей прошу пана секретаря не вписувати. Уважаю конференцію за скінчену. Ми знайдемо нагоду цю вільнодумну пані з цеї школи прогнати.

Від того дня почалося моє „гоненіє"... Хоч — як звичайно досі — приходжу рано, управитель стоїть уже на входових дверях та щось бурмотить про спізнення.

В часі науки, майже щочверть години відчиняє двері моєї кляси і стає на порозі. Це, здається, директорська контроля: чи і як я вчу. Замість госпітації, яку управитель обов'язаний відбути хоч раз на місяць, та якої досі не було. Товариші один за одним ходять по коридорі, на який звернені вікна моєї кляси, заглядають, співають, свищуть. Самі не вчать, і мене спиняють. При кінці листопада сильно вже зимно, а в моїй клясі не палено. Пишу до управителя — не тільки тому, що настало природно зимно, але й урядове, давно вже, бо від першого листопада почалося: коли в інших клясах палить сторож, то і в моїй клясі має палити.

Приходить управитель. Мабуть, квапився, бо в руці тримав барометр.

— Тут гарячо. В цій клясі багато дітей, нащо тут палити? Пані слабосильна, вчити не може. Я писав до інспектора, щоб на заступство прислав нам кого.

— Пан управитель хоче, щоб віддихом діти грілися... Але гігієнічні правила наказують палити і вікна відчиняти для зміни повітря. Діти зле одягнені. Дома, певно, не мають тепла і по дорозі змерзли; мусять тут мати достатнє тепло. Про мене тут не йде, я одягнена тепло, можу бути і в неогрітій клясі.

— Певно, певно, — велика пані... Пощо такій пані бути вчителькою? Так обзнайомленій з уставами шкільними повинен інспектор дати управу в виділовій школі.

З огляду на дітвору, щоб бесіда не виглядала на сварку, не відповідаю більше.

Мені нікуди звернутися зі скаргою на управителя. Мої письменні зажалення ішли б на руку заряду школи. Їхати до інспектора також не поможе; він поступовання управителя виправдає...

Тепер, крім своїх годин, маю всілякі заступства. Часто в цілій школі нема нікого. Учительство визване на судову розправу. Крім того, відбуваються в школі часто аматорські вистави. Охочі, здібні зібралися тут того року люди. Є співак, що співав у львівському театрі, є інтриган і панна, дуже спосібна до ролі амантки. Треба інтеліґенцію забавляти, щоб її опінія була за ними. А по клясах діти пишуть та пишуть — вічно із тих узорів Тарковського, — переписують всілякі пословиці та факти з історії, але чужої історії...

Без пояснень і взору на таблиці ані вони гарно не пишуть, ані з історії не навчаються нічого... Лишені часто так на волі, кричать, б'ються. Учителі зі зшитками в руках учаться ролі, деклямацій, говорять про вчорашню пробу. Між іншими виставами та вечорницями з кінцем листопаду в неділю приготовляє школа вечір Міцкєвича.

В неділю по полудні відбувалася в школі доповняльна наука. Ми, учителі, вчили за чергою. Відколи ж учителі зайнялись політикою та штукою, дістається мені заєдно заступство. І ні одної неділі не маю вільної: перед другою годиною являється сторож із приказом від пана директора йти вчити. Йду і в ту неділю.

До шкільного будинку трудно дістатися: перед дверми лавки, неначе барикади, а до найбільшої залі вносять крісла, килими, дзеркала — прибирають залю. Діти помагають приносити всілякі речі, нерадо йдуть учитися. Нікому тут про науку й думати. Здається, так управитель хоче знову показати свою владу. В одній клясі один із учителів у фраку рецитує свою деклямацію. В другій клясі стоять музичні інструменти, в іншій панна Маня зі своїм новим поклонником; може, мають яку пробну сцену: він навколішках рецитує полумінні вірші. А там панночка, що дійсно виглядала на „Альдону", котра цілі літа сиділа у вежі, пискливим та плаксивим голосом заєдно повторяє: „Чи теж так друґе пшеседзялам лята, — же од мих вестхнень зардзевяла крата? — притискає руку до грудей, звертає очима при словах: „ніц нє жалуєм — хоць ґоржке лзи леєм, бось вшистко одйонл — зоставіл надзеєм".

Все те складало негармонійну цілість; певно, ні одна миш не лишилася у шкільному будинку.

В малій клясі біля канцелярії не було нікого; тут я зібрала діти. Незабаром чую кілька голосів на коридорі під дверми моєї кляси, пізнаю голос Гордієнка: „О жечивісьце не відзєлісьце єй, пановє? Інший голос: „Якась дзіка саренка". Дальше уривки бесіди: „Як то може биць — жеби в пшедставєнях не брала удзялу".

„Здає сєм биць бардзо млода, — а наша єдина перелка Маня — правдем мувйонц в Єзусових лятах". Сміх. „Зобачице йом, пановє зараз, — каже Гордієнко, а відтак голосніше: — Прошем пануф до канцелярії на цигара".

„Що? — думаю, — сюди через клясу, де я вчу, хочуть перейти до канцелярії?" Полум'ям обурення облилося моє лице. Та, заки наблизилися і відчинили двері, я стямилась і мала час накинути хустку; похилилася над книжкою, наче б уважала, що діти читають, так що ніяк їм мене оглядати. Більше як десять „золотої молоді" перейшло через клясу. Не підношу голови, але тихо кажу хлопцеві з першої лавки зачинити двері від канцелярії.

— Ідіть, — кажу до дітей, — додому! — і сама перша виходжу. На скруті до школи стрічаю самого управителя. У фраку, без нагортки і капелюха, вітер розбурхав його довге, вже сиваве волосся і бороду, — задиханий, у руках тримав свічники — і завинені в червоний папір пачки Milly Kerzen хоч буйна в мене уява, не добачую тут у нім символу світоча, педагога, що несе світло; бачу кепського лакея, котрому пани казали швидко залю прибрати до забави. Задержався у своєму розгоні по болоті.

— Цо? пані одходзі — єще нєма чвартей годзіни. Цо то значи такє спелнянє обовйонзкуф?

— При тім, що діється в школі, учити не можна. А проте я сьогодні знову на заступстві і бачу, що всі пани учителі здорові і не мають достаточної причини не вчити.

— Па-а-дам до нуґ... — якби не знав з гніву, що сказати, бо не тільки так низько, але зовсім не кланявся мені. Ще раз сказав: — Па-а-дам до нуґ — і зобачими, як сєм то сконьчи нєпослушеньство для владзи.

Другого дня рано не застаю у своїй клясі лавок, стіл повалений шмінками: характеризувалися тут аматори-актори, підлога зіллята пивом, повно папіросів-недогарків, потовчених пляшок.

У школі, крім дітей, що надходять, нікого нема. Сторож спить. Дивився вночі на „кумедію" та до рана, мабуть, панам служив.

Кажу на втіху дітям — лад хоч трохи в нашій клясі зробити. (Далі буде)

ПОДЯКА

Королева СУМК на Канаду обрана на крайовім з'їзді СУС в Едмонтоні 23 серпня ц. р. складає подяку. Світлина Наталки на обкладинці.

Ред.

Почуваюся до дуже милого обов'язку висловити щиросердечну подяку за ту велику та братню допомогу, яку дали мені всі ті особи, що допомагали мені в розпродажі книжок для розігравки під час Крайового З'їзду СУМК, що відбувся в серпні, в місті Едмонтоні.

Я була дійсно приємно вражена тією щирою і безкорисною допомогою наших сумківців та старших громадян на терені всієї нашої просторої Канади. Це свідчить про те, що наша організація СУМК має багато добрих та щирих прихильників на терені всієї нашої країни.

Особливу подяку висловлюю найперше відділові СУМК при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні на чолі з капеляном-духівником Всеч. о. Віктором Лакустою, та голові того відділу пані Ларисі Цимбалюк за їх постійну допомогу. Дякую пані Филис Кругляк та адміністраторові Катедри Св. Івана панові Мирославові Лозинчукові та всім катедральним парафіянам, як також парафіянам Церкви Св. Архистратига Михаїла в Едмонтоні, за їх глибоке зрозуміння та піддержку в згаданому вище ділі.

Окрема подяка належиться панові Богданові Панчукові з Монтреалу та всім парафіянам Собору Св. Софії в Монтреалі, як також парафіянам Собору Св. Покрови у Вінніпезі, за їх цінну піддержку та всебічну допомогу.

Також дякую моїм рідним батькам за те, що майже цілих три місяці допомагали мені в цій справі. Щиро дякую також п. Кену Лінкевічові з Вегревіл, Альберта за подарунок мені таких чудових квітів з „Флорал Бутік" (якої він є власником) на мою коронацію, як крайової королевої СУМК.

Дякую загально всім тим, що в будь-який спосіб допомагали мені, а тим самим допомагали фінансово СУМК-ові. Мені удостоїтись стати королевою СУМК на Канаду, а СУМК-ові — мати можливість розвинути краще свою організаційну діяльність.

Хай Господь винагородить Вас усіх за це стократно, а нам допоможе постійно утішатися тривалими успіхами нашої молодіжної організації СУМК на майбутнє.

Наталка Стус

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

На черговім загальнім з'їзді Союзу Українців Самостійників, як також на спеціяльній сесії Союзу Українок Канади, запало важливе рішення в справі поширення праці та діяльности нашого Музею. З'їзд прийняв нову форму членства Музею. В теперішній час, коли справа музеїв взагалі набрала такої поважної уваги, і коли музеї, як інституції, існують не лише для надбання та збереження мистецьких та культурних цінностей, але й для суто виховної праці серед молоді та громадянства, потрібно нам звернути належну увагу на цю ділянку нашої активности.

Від самих початків нашого поселення в Канаді, наші організації ставились позитивно до розбудови нашого культурного життя. Інститути, народні доми, церковні громади, відділи Союзу Українок Канади, та відділи складових організацій Союзу Українців Самостійників, внесли свій вклад у цю розбудову. Рівнож і наш Музей, розбудований нашими власними силами та пожертвами, став поважною інституцією і криє в собі неоцінені скраби.

Така спадщина не сміє лежати мертвою, а мусить бути живою і доступною для всіх. Саме тому наш Музей розгорнув широку діяльність в цьому напрямку. Підготовляються різні проєкти, — тасьми, діяпозитиви, публікації на різні теми української культури, мандрівні вистави, каталогування всіх експонатів в головному музеї та філіях, а найважливіше під цю пору — ПЛЯН НА НОВЕ ПРИМІЩЕННЯ ГОЛОВНОГО МУЗЕЮ.

Все це потребує більше рук. Треба запрягти всі можливі сили в наших організаціях до спільної та конструктивної праці на місцях. Кожна частина нашого зорганізованого членства в системі Союзу Українців Самостійників, мусить відчути обов'язок при праці для дальшого розвою нашого Музею. Через ці причини, наш загальний з'їзд ПРИЙНЯВ НОВУ СИСТЕМУ ЧЛЕНСТВА МУЗЕЮ, що дасть можливість не лише поодиноким членам складових організацій, але й відділам цих організацій, та іншим, які хотіли б причинитися до такої важливої культурної праці, СТАТИ ЧЛЕНАМИ МУЗЕЮ ТА ЖЕРТВУВАТИ НА ЦІЛІ ТА ПРАЦЮ МУЗЕЮ.

КАТЕГОРІЇ ЧЛЕНСТВА, та пропоновані членські внески (вкладки) як слідує: (розділи які відносяться **лише** до членства наших організацій).

А. ЧЛЕНИ — Товариства (Організації), відділи всіх інституцій та товариств, які є складовими організаціями С.У.С.: Союз Українок Канади, СУМК, ТУС - СУНД, Інститути, Колеґія Св. Андрея в Вінніпеґу. Внесок $10.00 на рік — від більших відділів пропонується більші пожертви на Музейну Фундацію, та потреби Музею.

Б. ІНДИВІДУАЛЬНІ ЧЛЕНИ Союзу Українок Канади, та члени складових організацій СУС — щорічні внески: одна особа — $5.00, родина — $10.00, студенти — $3.00. ЧЛЕНСТВО МОЖНА НАБУТИ ПОЧЕРЕЗ НАШІ ВІДДІЛИ.

Побажаним та конечним є: щоб наші відділи Союзу Українок Канади дали почин ДО СТВОРЕННЯ СПІЛЬНИХ КОМІТЕТІВ, В КОЖНІЙ МІСЦЕВОСТІ, які зайнялися б НОВИМ ЧЛЕНСТВОМ МУЗЕЮ, збіркою фондів на Музейну Фундацію, та взагалі працею пов'язаною з діяльністю нашого Музею.

З цим пов'язана велика можливість — наближаються Річні Збори наших організацій, на яких звичайно розподілюється пожертви на різні цілі, отож, було б на місці, цього року, ЗВЕРНУТИ СПЕЦІЯЛЬНУ УВАГУ НА ПОТРЕБИ МУЗЕЮ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ!

Цією дорогою закликаємо наше членство, та інших українців доброї волі, СТАВАТИ В РЯДИ АКТИВНИХ ПРАЦІВНИКІВ МУЗЕЮ!

ДОКІНЧІМ НАЛЕЖНО РОЗПОЧАТЕ ДІЛО!

За Управу Музею Союзу Українок Канади,

Марія Ткачук, голова

УВАГА! — Інші розділи чи клясифікації членства: — індивідуальні члени, прихильники, піддержуючі члени, члени-патрони, почесні члени, — подамо до уваги пізніше.

ЦЕНТРАЛЯ КУК У ВІННІПЕҐУ

прийме на постійну працю асистента екзекутивного директора. Вимоги: досвід в українському громадському житті враз із бюровою практикою і добре знання української і англійської мови для самостійної кореспонденції в обох мовах. Зголошення з поданням життєпису, кваліфікацій і референцій проситься адресувати на Централю КУК, 456 вул. Мейн, Вінніпеґ.

Богдан Колос
„Словомет"

Пластовий з'їзд зв'язкових і гніздових Канади

Торонто. — після триденного з'їзду пластові виховники вернулися до своїх канадських станиць повні ентузіязму та заохоти до дальшої праці з пластовою молоддю.

Пластові виховники, а зокрема зв'язкові і гніздові, зібралися 14, 15 і 16 лютого ц. р. на українській оселі „Ватра", сто миль на північ від Торонта. Прибули вони зі всіх осередків Канади, де ведеться пластова робота, а саме з Едмонтону, Вінніпеґу, Оттави, Монтреалу, Ст. Кетеринс, Гамільтону і Торонта. З'їзд мав нагоду вітати й почесних гостей з Головної Пластової Булави з Америки. Ізольовані від щоденних клопотів міського життя, учасники з'їзду змогли присвятити всю свою увагу Пластові. Метою з'їзду було зібрати провідників, які працюють безпосередньо з молоддю для дискусії та обміну думок над проблемами пластової виховної системи.

Пласт, це організація української молоді заснована ще на українських землях в 1911 р. на підставі ідей Лорд Баден Павела та його англійського „скавтінґу". Український Пласт зі своїм основоположником д-ром Олександром Тисовським, еміґрував з рідних земель після другої світової війни. Розпорошившись, Пласт наново закорінився в сімох країнах українського поселення в західньому світі. Сьогодні в Канаді є понад 3,500 членів Пласту.

Хоч на з'їзді були порушені різні теми, від можливостей урядової фінансової допомоги до системи внутрішнього звітування, здається, найбільш пекучою і актуальною темою до дискусії виявилась тема плекання української мови. Головну доповідь при цій нагоді виголосив п. Мирослав Дяковський, який, користуючись канадською статистикою з 1971 р., передбачав дальший занепад в ужитку української мови серед цілої українсько-канадської громади.

Засадничо цілі Пласту вимагають від його членів доброго знання української мови, і ці засади з'їзд піддержав. Доповідь п. Дяковського та дискусія опісля привели до висновку, що хоч пластові виховники можуть і повинні користуватися всілякими новими засобами, наочними та звуковими приладдями, найбільш ефективний спосіб для підкреслення важливости мови, це таки приклад. В першій мірі це приклад батьків вдома, а далі це вживання української мови в організаціях.

Навіть коли здається, що діти не слухають, треба й тоді служити прикладом в уживанні мови. В дискусії виринули завваги, що дітей найбільш вражає те, коли впорядники поміж собою користуються англійською мовою, а тоді звертаються до дітей і пригадують їм „говорити по-українському". Багато батьків, хоч може не свідомо, таким самим способом кривдять своїх дітей, перешкоджаючи розвиткові їхньої української мови. А наукові досліди тим часом показують, що опанування кількох мов малими дітьми допомагає їм скорше і краще вивчити матеріяли в державних школах.

Але приклад не обмежений лиш до розмовної української мови. Коли діти бачуть, що самі батьки та виховники користуються писаним словом, читають газети й книжки, цікавляться українською культурою, мистецтвом, українським громадським життям, тоді діти за цим прикладом мимоволі зближаються до рідного слова і до кращого його засвоєння.

Один член з'їзду з Торонта висловив думку, що в Пласті власне повинна бути можливість плекати українську мову тим дітям, які хоч вже добре її знають, проте все потребують її вдосконалювати. Існують інші організації, завдання яких є вчити українську мову з початку.

Хоч деякі присутні вважали, що Пласт повинен бути готовий „рятувати" українську канадську молодь від асиміляції, загальна думка з'їзду була та, що Пласт не може знижувати своїх стандартів чи міняти засад.

Ця думка була виринула ще раз, коли представник канадської розваговой організації „УМСА" в своїй розмові з учасниками з'їзду прийшов до висновку, що сила, яка піддержує і запевнює існування Пласту виходить зі самої пластової виховної системи, та з її цілі зберегти українську національну ідентичність. А його суто розваговій організації існує проблема швидкого обороту добровільних працівників, а саме в Торонті біля трьох четвертин працівників відпадає що шість місяців. Порівнюючи, бачимо, що в Пласті, хоч нераз бракує виховників, зате велика більшість працівників

(Докінчення на стор. 22)

PROMIN

Vol. XVI. No. 11 ENGLISH SECTION NOVEMBER, 1975

AN ADDRESS BY THE HONOURABLE MARK LALONDE TO THE PIONEER WOMEN'S ORGANIZATION OF MONTREAL

(Continued from last issue)

As women's equality has had so much publicity in recent years, I think that many people believe that women's status is just "naturally" improved. Remember my mentioning the *fiction* of equality — well, statistics show most clearly in which areas equality is just that — fiction.

Some elements of equality are not subject to statistical analysis. No one knows how many women have been subjected to discrimination in seeking accommodation — I know of one woman in her 20's who was refused accommodation because the landlord told her she would "run off and get married and break the lease". No one can know how many women have been refused jobs, refused training towards advancement once they were employed, or, in fact, how many women have suffered discrimination simply because they were women. But, in one area detailed statistical analysis of women's status is available and that area is employment.

If women's status is getting better and better, it is not reflected in labour force statistics on women's earnings. In 1962 a man working a full year in this country was earning $5,014 and a woman working a full year, $2,634. Women were earning an average of 47.4 per cent less than men. What progress has been made? Well, in 1971, the average woman's salary for a full year's work was $4,755: for a man, $8,513 . . . women were still earning 44 per cent less than men.

What does that 44 per cent mean when it's translated into hourly wage rates? Let's look at some 1971 examples. They've not changed appreciably since. A sewing machine operator — male — received $3.11 per hour. His female counterpart — $2.11 per hour. A male department store clerk — $1.60 per hour. A textile spinner — male — $3.41 per hour. His female co-worker — $2.45 an hour. The ultimate irony is in wages paid to women's ready-to-wear sales clerks — here a male clerk earned $2.71 an hour — a woman $1.80 an hour.

And it doesn't end there. Figures from Statistics Canada reveal that pay discrepancies exist in virtually *every occupational area.*

To rationalize such figures, one might assume that women don't have the same educational background as men. But — while 50 per cent of all Canadian women in the labour force have completed their high school education and gone on to take post-secondary training, only 39.3 per cent of men have done so.

Even when women and men are on an equal footing — at graduation — the inequities of hiring practice are apparent. A 24-year-old man leaving university with a degree earns on the average 19 per cent more in his first job than a woman of the same age with equivalent education. And a male high school graduate earns an average of 34.2 per cent more than the equivalent female graduate.

Nor can we say that women are breaking out of the low income, low-status job ghettoes. Back in 1901, of the total female work force, some 15 per cent of women were in the professional category. In 1971, although women were more diversified in their professional careers, the percentage of women in professions had increased to — *just over 16 per cent.* A one per cent increase in 70 years is likely to bring equality sometime in the next five centuries.

Can we really say that equality exists in this country, when it is perfectly evident that women are blocked in pursuing career choices, in advancing in those careers and in reaching positions of responsibility? Prejudice still clouds the minds of men and women alike.

The president of a large department store chain recently made a public statement to the affect that women in his company didn't want to be in management. They wanted to be buyers, he said, because that was glamorous work requiring a great deal of travel . . . "but *not managers*". The day after that statement appeared in the press, this gentleman was given reason to change his mind. Women in his company let it be clearly

known that he had badly judged their ambitions.

Equality makes sense in business. If half the talent of this country is never given an opportunity to be fully utilized, it is men and women both who are the losers. And the loss is not simply in the business world but also in our daily lives.

Sexual discrimination and role stereotyping is as damaging to men as it is to women. The machismo image, the virile chest-thumping he — man image used to advertise everything from deodorant soaps to automobiles — how many men resemble that image? And how many of us believe that little girls can cry, but little boys mustn't for fear of being "sissies". Boys are encouraged to perceive themselves as active, adventurous, brave — the doers in society. Girls are often encouraged to be passive, retiring followers. At a very young age, girls and boys are natural equals — sharing neighbourhood sports and games with equal interest and energy. What happens?

Even textbooks reinforce the stereotyped images. Can stereotyping change? I think the answer is 'Yes'. In the volume of mail received in response to the International Women's Year advertising campaign, one letter particularly took my attention. It was from a teacher who mentioned that she and her husband had been discussing their two daughters', ages five and seven, and what they wanted to be. The youngest one said she wanted to be a nurse. Her mother asked "Why Not a doctor?". The youngster replied, "Oh, girls are nurses and *boys* are doctors", to which the older one retorted — "That's not right. Girls can be doctors, too. I heard it on the radio!"

It is difficult to comprehend how great an impact media has on our children — how much they absorb and remember. Young children tend to accept everything they hear as *fact*. They do not have the scepticism or need to question much of what they absorb. When they are older, they may or may not question — but often the damage has been done, and they have absorbed attitudes, prejudices and beliefs that they carry with them well into maturity.

Each of us is responsible for working toward changing those attitudes that confine and needlessly limit the potential of 51 per cent of our population — women.

By the same token, each of us has the responsiblity to work for changes in attitude in our schools, our communities, and often, in our own lives. Not just because it is International Women's Year, because, after all, 1975 is just one year; but because attitudes are the basis of our life decisions, our aspirations and dreams, and ultimately, the accomplishments of our lives.

For girls in school wondering about their futures, for women facing re-entry into the labour force after their children have grown; for the woman with young children to care for as a single parent — all should have the same protection under the law, the same rights, the same priviliges, and equal responsibilities as full citizens. Each person should have the opportunity to be able to choose their personal goals as well as the possibility of attaining those goals.

This means, too, that if a woman *chooses* to be a housewife and mother — if that is what a woman wishes to be — she should be able to carry out that major homemaking career with respect and protection of her rights. The most equal person in the world should be the homemaker. The whole social structure of the home and community revolves around her. The woman in the home can vote to change the laws; she can affect the economy by her purchases as a consumer; her voice on school boards can improve children's education; and her concern for the community can change, for the better, the quality of all our lives. As nurse, teacher, psychologist, chef, accountant, interior designer, chauffeur, electrician and plumber, the homemaker is working at one of the most demanding careers in the world. She should never be made to feel that her occupation is less important than that of any other person in our society. Women in the home have an enormous influence on our society.

As you are aware, the United Nations established the tripartite goal of peace, development and equality for 1975. And, in truth, it is an International Year. I know that your group is extremely active here in Montreal, and that you have provided a great deal of assistance to Israel. The multitude of social services provided by Pioneer Women are an enormous contribution to the women, and young people of Israel and their families. The day care centers, community centers, agricultural schools and all the other services maintained in Israel by your world wide organization are, in themselves, a positive example to women everywhere, of what enormous contributions women have indeed been making, and continue to make towards the fostering of peace, development and equality in this century.

On a personal basis, if you wish to participate in International Women's Year, if you

have children in school, particularly in the high school level, you might like to meet and talk to their teachers and guidance counsellors. Find out what kind of guidance your daughters and sons are receiving as far as university and post-secondary training and career options are concerned. Are girls made aware of the statistics on women's employment? Do they know that one-third of Canada's labour force is composed of women? That women are spending on the average 20 years in the labour force? That more than half of all working women are married? Are they made aware that many non-traditional fields for women — law, business administration, medicine, engineering, architecture — are not closed to women and that women are entering these fields in increasing numbers?

The important thing is that you become aware of the status of women and work to improve that status. Not just through special projects and because this is International Women's Year, but because changes will only come when each individual knows what her present rights, and opportunities are, so that she may work towards improving them.

Remember that discrimination against women is in some ways comparable to discrimination against society's other disadvantaged groups — it is not always overt. In fact, as both provincial and federal governments work to introduce legislation that provides equal rights in many areas, the acts of discrimination themselves often become more subtle and insidious.

This is what International Women's Year is all about: creating equal opportunities in order to achieve equal rights. It is each of us — women and men — who will be responsible for ensuring that women gain equal status, *in fact*, as well as in law.

REFLECTIONS ON THE YEAR OF THE WOMAN

In the Chinese calendar, this is the Year of the Dragon, while the Roman Catholic Church has proclaimed this The Holy Year. But to all women, regardless of their religious or ethnic affiliation, 1975 is the International Year of Women. Obviously, the credit for achieving this honour belongs to the Women's Liberation Movement, for it is doubtful that the male-dominated UN organization would have designated this — or any other — year Our Year, if the members of that movement had not battled like crusaders (mounted not on steeds but on dragons) for women's rights to equality. The question I would like to ask is what do we expect to achieve? If our expectations are limited to accomplishing immediate results in such areas as ending discrimination in employment and unequality in salaries, then we will be partially successful for there will be some attempts to make right these injustices by a few men. However, in my opinion that is curing the symptom but not the disease, which is the attitude towards women and her role in society. Unfortunately this cannot be cured in one year nor by society as a whole for I strongly believe that the only ones who can bring about this change are the women themselves, especially in their roles as mothers.

The prototype of women children first come to know is their mothers. Mothers shape and influence the concepts their girl and boy children have of women and their role in society. Unfortunately, the interests of too many women is feminine-oriented and parochial. They are often ignorant of and indifferent to the political, economical and social issues of society. Worse, they feel that these matters are the sole preserve of men. Is it any wonder that their children in adulthood think that the interests and concerns of people vary according to their sexual classification? Furthermore, mothers first introduce their children to discrimination for they rear their sons and daughters differently. The daughter is expected to help in the home, her femininity is emphasised and if she attends university, a BA is treated as a prerequisite to a Mrs. On the other hand, mothers cater to all their sons physical needs expecting the fathers to offer them intellectual stimulation. Is it surprising that in adulthood, her children retain and foster the traditional roles of women and men in society?

Therefore, the key to an altered society is enlightened mothers. The International Year of Women is an opportune time to sow the seeds among women for it is a slow process that will bear fruit in a generation when their children reach maturity with a new outlook on life. Then no daughter of their's will have to plead for a position asking "Why not", and their sons will know that the difference between men and women is only biological!

A. Balan

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Складаю китицю квітів на свіжу могилу мого дорогого мужа, бл. п. Івана Лучківа, який упокоївся в Норт Бетлфорд в липні 1975 року і в його світлу пам'ять засилаю $10.00 на журнал „Промінь". Разом з тим складаю щиру подяку всім тим, що відвідували Івана в шпиталі і вдома в часі його слабости.

Дружина Анна Лучків, Нотр Бетлфорд

— — — — —

Замість вінка на дорогу могилу моєї незабутньої дружини Марії Котик, яка упокоїлась в Редфілд, Саск. 26 червня 1975 року, в її світлу пам'ять засилаю $10.00 на журнал „Промінь". Покійній Вічна Пам'ять.

Ярослав Котик, Редфілд, Саск.

— — — — —

У світлу пам'ять мого дорогого мужа бл. п. Івана Карплюка, який упокоївся 28 травня 1975 року у Гефорді, Саск., зазмість нев'янучого вінка засилаю $10.00 на журнал „Промінь".

Дружина Марія Карплюк, Гефорд, Саск.

— — — — —

У першу річницю смерти моєї дорогої тети бл. п. Євдокії Боклащук, яка упокоїлась 13 листопада 1974 року в Саскатуні, замість вінка засилаю $10.00 на журнал „Промінь".

Михаліна Никіфорук, Саскатун

— — — — —

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Михайла Бабляка (Вердон, Кве.), який упокоївся в м. вересні 1975 року складаємо $25.00 на журнал „Промінь" як нев'янучий вінок у світлу пам'ять нашого дорогого родинного приятеля та заслуженого піонера - патріота. Вічна пому пам'ять!

Іван і Мирослава Яремко, Торонто

— — — — —

Членки відділу ім. Л. Українки у Радвей, Алта. висловлюють глибоке співчуття добр. С. Сенишин з приводу смерти її чоловіка о. Василя Сенишина, який був парохом у нашій окрузі Радвей. Замість квітів на свіжу могилу складаємо нев'янучий вінок і засилаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Зокрема складають у світлу пам'ять о. Сенишина пані Анна Боєчко $5.00 і пані Сікора $5.00.

За відділ — Гафія Литвин, голова
Марія Чорна, секр.

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок на свіжу могилу мого дорогого мужа Михайла, який відійшов у вічність 26 вересня 1975 року і засилаю $10.00 на журнал „Промінь".

Дорогенький Мужу — хай ця канадійська земля буде Тобі легкою. Ти замкнув свої очі навіки і Твоя хата буде темна як вдень так і вночі. Вічна Тобі пам'ять!

Твоя вірна дружина Анастасія Бабляк
Монтреал - Вердон

— — — — —

У перші роковини упокоєння нашої незабутньої дорогої — дружини, матері, бабусі, сестри — бл. пам. Добродійки Катерини Дебрин, учительки Рідної й Недільної Шкіл — складаємо як „нев'янучий вінок" на улюблений покійницею журнал „Промінь" — $20.00.

дочка Надія, син Микола і вся родина.
Муж — о. Прот. М. Дебрин,

У першу річницю упокоєння нашого тата й дідуся, бл. п. Гната Левченка з Норт Бетлфорду, Саск. складаємо нев'янучий вінок і в світлу пам'ять Покійного засилаємо дар $25.00 на прес. фонд журнала „Промінь".

о. Григорій Удод і добр. Леся Удод
з дітьми — Тарасом і Грицем, Саскатун

— — — — —

У світлу пам'ять моєї і незабутньої дорогої мами, бл. п. Катерини Ковальчук, яка упокоїлась в м. лютім 1975 року у Вінніпегу засилаю $4.00 на журнал „Промінь".

Дочка Ольга Сеньчук, Виндзор

— — — — —

У десяту річницю складаємо нев'янучий вінок на могилу нашої дорогої, незабутньої мами і бабуні, бл. п. Катерини Сороки, яка жила в околиці Витков, Саск. і упокоїлась 19 вересня, 1965 року на 65-тім році свого життя, в її світлу пам'ять засилаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Дочка і зять — Ольга і Михайло Гавришок
з родиною, Ванкувер, Б. К.

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок у незабутню пам'ять наших дорогих родичів — дорогого батька бл. п. Михайла Стручинського, який відійшов від нас 17 серпня 1974 року, дорогої мами Сабіни Стручинської, яка відійшла від нас 21 січня 1975 р. в їх світлу пам'ять складаємо $35.00 на прес. фонд журнала „Промінь". Вічна Вам пам'ять Тату і Мамо!

Дочки і зяті — Марія і Франко Дубинські,
Вінніпег
Галина і Павло Дубинські,
Кенора, Онт.
Син і невістка — Микола й Оля Стручинські,
Дависв'ю, Онт.

— — — — —

У шості роковини смерти нашої незабутньої дорогої дружини і мами бл. п. Марії Тижук, яка відійшла у вічність 11 жовтня 1969 року, складаємо на нев'янучий вінок $10.00 на фонд журнала „Промінь".

Григорій Тижук — муж, Борис Тижук — син

— — — — —

Відділ Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки в Давфині, Ман. складає на нев'янучий вінок $10.00 на свіжу могилу довголітньої, заслуженої членки бл. п. Юстини Стокотельної, яка упокоїлася 27-го вересня 1975.

Покійна Юстина передплачувала журнал „Промінь" від самого початку його видання. Покійній хай буде вічна пам'ять, а Родині висловлюємо глибоке співчуття.

За відділ — Марія Білоус, референтка

— — — — —

У світлу пам'ять добродійки Михайлини Лещишин, складаємо на „нев'янучий вінок" замість квітів $5.00 на прес. фонд журнала „Промінь".

Юліян і Маруся Білоуси, Давфин

— — — — —

У першу річницю любої незабутньої сестри Євдокії Боклащук, яка упокоїлась 13 листопада 1974 року замість китиці квітів засилаємо $5.00 на журнал „Промінь". Спочивай, дорога Сестричко, Ти тяжко працювала та іншим помагала.

Сестра Михайлина і шваґер Іван Білик, Саскатун

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Микола Погідний

„ЧАРІВНЕ ВІДЕРЦЕ"

Казка

Це було дуже давно. Набагато давніше, як цього можна було сподіватися. Тоді у нашій країні, на краю лісу в одній маленькій хатчині жили молода жінка з милою донею, що звалася Леся.

Молода жінка була для цієї дитини доброю матусею і завжди турбувалася, щоби її дитя мало всього подостатком. Але однієї днини молода матуся тяжко захворіла. Була такою хворою, що й руки не могла піднести. І тоді вона сказала до своєї доні: Моя дорога Лесю, мусиш мені принести холодної джерельної води. Бо спрага мене дуже мучить, бо тяжко мені дихати!

Маленька доня ні на хвилину не завагалась. Вона зразу схопила своє мале відерце і побігла до джерела. Це не було близько, але чого не зробить добра доня для своєї матусі? Бігла вона, підбігала, перебирала своїми маленькими ніжками, а надвечір таки добилася до того джерела, що булькотіло у тіні в хащах під високою горою.

Леся зразу набрала повне відерце водиці і тоді відійшла на бік і сіла, щоби трохи відпочити. Тоді вона й почула, що хтось лизнув її ніжки. Здивована глянула, а це маленький песик. Висолопив свойого довгого язика і просив водиці. І як йому не дати?

Матуся завжди їй казала, що звіряткам треба допомагати. Тож Леся набрала у жменю води і потримала їх перед песиком. А песик зараз вихльопав всю воду і тільки облизувався радісний. І тоді скоїлося щось незвичайне, її відерце наче відмінилося і заблестіло срібними скалками. Воно було звичайне бляшане, а тепер стало все срібним.

Але Леся не приклала цьому великого значення, вона була щаслива, що задоволила песика. А тепер її знову чекала далека дорога до матусі додому.

Це теж забрало їй багато часу дістатися до своєї хати. Як прийшла під двері, вже було після півночі. Тож радісно відкрила Леся двері і прибігла до матусі з джерельною водою. Матуся втішилася, обняла свою доню і вже хотіла напитися тієї водиці, як нараз хтось застукав у двері. Тоді двері відкрились і на порозі стояв якийсь чужинець. Він звернувся до них обоїх, привітався і просив дати йому води напитися.

І як їм було відмовити гостеві. Матуся з Лесею тільки потакнули головами і подали йому до рук своє відерце з джерельною водою.

Чужинець усміхнувся, взяв відерце в руки і почав пити. І тої ж хвилини це відерце знову відмінилось і засяяло золотим сяйвом і заблестіло чарівними золотими промінями і тоді скоїлося велике диво.

Чужинець напившись води, усміхнувся до обоїх і сказав: Спасибіг Вам мої любі. Ви обидві отримали свою нагороду! Живіть щасливо!

А тоді золоте відерце піднеслося вгору, а незнайомий чужинець понісся за ним і зник. А Лесине золоте відерце повисло вгорі серед блакитного неба і засяяло золотим промінням на всю землю.

І так народилася на блакитному небі всім відома рання Зірка, яка й посьогодні першою сходить на небо і благословляє нас усіх своїм золотим промінням і пригадує нам усім про шляхотність малої Лесі і її матусі про їх милість, ласкавість і шляхотність до ближнього. Отож їх добре ім'я й залишилося їм не славу по сьогодні і до віку на весь час...

КОСМАЦЬКІ ВУСТАВКИ

Українська вишивка має досить давні традиції і своєю самобутністю, оригінальністю, багатством узорів, гармонією кольорів, незвичайною красою кожного, хто ознайомиться з нею. Вона тісно пов'язана з побутом народу, передає найтонші естетичні відчуття, виявляє національну своєрідність їхнього мистцького мислення.

Космач, велике українське село серед Карпат, займає враз з лісами й верхами площу 86 квадратних кілометрів і має понад шість тисяч мешканців. Розташоване воно у розлогій долині та на ґрунях (пагорбах) і сусідує на сході з Брустурами та Прокуравою, на півночі — з Бабинопіллям, а на півдні — з Верховиною (Жаб'єм) та Микуличиним. Села ж Ямне і Дора — такі звідси далекі з відділені хребтами Гресіт 1471 м) та Лисака (1464 м), що їх можна і не вважати сусідами. Доступ до Космача із Коломиї чи із Косова дуже невигідний навіть сьогодні, бо іде вузькими гірськими плаями.

...Уперше навідався я до Космача навесні 1925 року, навчаючись у художній школі Олекси Новаківського. Зі Львова до Коломиї доїхали ми залізницею, а дальшу дорогу, майже сорокакілометрову, відбували на возі. Надвечір дістались до села. Другого дня — гарна погода, тепло. Святковий день. Те, що я тоді побачив, так зачарувало мене, що ще й сьогодні не виходжу з дива.

Переді мною, немов жива, мерехтить картина-казка з давньої давнини — барвиста, неповторна. Чоловіки, леґіні, ґазди у крисанях із павами, різноколірними трісунками на голові, у писаних киптарях та червоних гачах (штанях). На ногах — легкі постоли, у руках — топірці. Через плече то у того, то в того звисає тайстра — або дзьобенка шкіряна чи сукняна. На чоловіках старших віком — червоні сердаки з жовтими кутасами та писані бесаги через плече. А жінки вдягнені ще краще. Біленькі, чистенькі, із лляного полотна, сорочки, помаранчевої фарби запаски, різних відтінків у кожної: внизу з обох боків запаски — сорочкові, як сніг, смуги. На ногах писані постоли з ніскими та соковиті взори на темно-червоних капчурах. Деякі молодиці — у розколоьорованих киптарях, на головах — ясночервоні хустки. Під шиєю — зґарди та у кілька рядів ниток зібрані коралі. А найбільш милують око гарячокольорові вуставки, і то у кожної дівчини — інший взір.

Мене захопив загальний кольорит тутешнього одягу. Та то не одяг, а — радісна мальовнича картина у гарячих, ясних фарбах з перевагою жовтих і ясночервоних, підсилених тлом зелених смерічок та синявою гір у далині.

Те було давно. Сьогодні щодо одягу в Космачі, то тільки старі жінки доношують свої вишивані сорочки, жовті запаски власного виробу та вигідні легкі постоли. Фабрична дешева продукція заступає місцеві домашні вироби, як задорогі й „не модні".

...У Космачі хати розкидані на значній території гір. Для мешканця долів, де хата тулиться до хати, дивно, шо гуцули будують помешкання серед лісів, на горбах, та ще дивніше стає, коли подумати, як їм живеться зимою на своїх дальніх ґрунях, коли впадуть глибокі сніги і завалять плаї до села на тижні, а то й місяці? Отоді-то забезпечившись харчами, і прядуть карпатки вовну на ліжники та сердаки, вишивають свої улюблені вуставки, співають нескінчених пісень.

Одяг космачців — дуже мальовничий, і має свої особливості, які відрізняють його від одягу інших сіл Гуцульщини, зокрема й сусідніх — Брустур та Верховини (Жабйого). Це запримітив був давніше Орлович, який у своєму путівникові по Галичині зазначав, що в Космачі — „барвні строї і гарні жінки". Не дивина, що таке село як Космач жило своїм власним життям і скоріше впливало на сусідів, ніж запозичувало від них. Щодо одягу, то найбільший контраст до Космача витворюють Брустури і та ж Верховина (Жаб'є). Вони — то ніби „інший" світ, „нетутешній", „сторонній", „відмінний". У Брустурах — інший крій киптарів і сердаків, інші прикраси інші барви. Там переважають холодні кольори, зосібна зелені й чорні. Жіночі запаски та хустки темних фарб, суворі. Зате у космачців кольорова ґама одягу (маю на оці, передусім, жіночий одяг) — весела, радісна, яскрава, де превалює жовто-червона гаряча фарба, що викликає піднесений, бадьорий настрій.

Коли говоримо про тутешню вишивку, варто підкреслити, що космацькі вишивальниці ґаптують тільки чоловічі й жіночі сорочки. У чоловічих сорочках вони вишивають ковнір, пазуху і дуди, а у жіночих — тільки вуставки. Таке обмеження поля вишивки — характерне для

Космача, і чи не звідси та краса, неповторність і незвичайне багатство відтінків взорів та ґами фарб у їхніх вуставках.

Як художник, звернув я увагу на ці вуставки давно, і деякі з них, як „лекичі", „ріцькі", „ріжкаті" та „нумерові", просто переслідували мою уяву, чому я й постановив мати їх у своїй колекції в оригіналі, тобто на такому кусневі полотна, який відповідає справжній вуставці. Щодо інших, я був свято переконаний, що вони усі, себто збірка космацьких вуставок, є у Львівському державному музеї етнографії та художнього промислу. Тим часом виявилося, що музей має лишень невеличку кількість вилинялих, зужитих зі старих сорочок, вуставок, без виразних узорів і фарб та без зазначення назв. Тоді-от я і вирішив — будь там що — вишукати й описати усі взори космацьких вуставок.

І ось за кілька останніх років виявив їх усі й записав ось такі: „ріжкаті", „ключкові", „лекичі" (летячі), „ріцькі", „пушкаті", „нумерові", „рожеві", „перлові" „дубовий лист", „безконечник", „безконечник безвулиця', „скосики", „соснові", „сливові", „ільчиті", „скренчисті", „волоські", „черешнові", „кучериві", „качурові", „кнігинькові", „баранкові", „павунові", микуличинські" (курячі лапки), „рожнівські" та „дев'ять пушок".

Якщо йдеться про вік вуставок, то, наприклад, Анна Клапцуляк із Дощиного (це — кут Космача, а тих кутів у селі — 32), яка подала найважливішу і вичерпну інформацію в цій ділянці, оповідає: „Оця, „ріцька", була вже за Довбуша" (тобто їй уже 220 років!). Деякі орнаменти, як „рожнівські" або „дев'ять пушок", — це творча робота Дедерчучки із кута Облаз, які вона вишила усього кілька років тому... Зрозуміло, що й кольорит космацьких вуставок колись не був такий, як сьогодні, бо вишивали тоді вовняними нитками, і самі фарбували їх.

Найбільший розквіт вуставок припадає на часи по першій світовій війні.

Вуставка це є вставка на жіночій сорочці, поміж верхньою частиною рукава і обшивкою сорочки. Космацька жіноча сорочка — довга, зшита з двох кусків лляного або конопляного полотна, сягає нижче литок. Одягають сорочку через голову, завдяки розрізові спереду, угорі, який має назву „пазуха". Рукави сорочки — довгі, по самі зап'ястя руки. Сорочка на шиї а також рукави на зап'ястях зібрані у дрібні зморшки і закінчені „дудами". Чоловіча сорочка зшита так само, тільки коротша. У жіночій сорочці нема ковніра, а тільки вузенька кольорова обшивка й такі ж самі вузенькі дуди; у чоловічій є широкий стоячий або лежачий ковнір і широкі, на п'ять-шість сантиметрів, дуди.

Головна архітектурна увага в жіночій сорочці звернена тільки на вуставки як на найголовнішу частину прикраси. І це не дивно, бо коли літом схили гір вкриті зеленню, освітлені сонцем, неначе тужать і мріють, то поява гуцулки у білій сорочці з вуставками ґами кольорової веселки, у жовтих запасках і червоній хустці на голові та з бесагами через плече на такому фоні є наче появою зірки на чистому небі. Мовчазна природа нараз заговорить мовою радості, сподівань і душевного піднесення.

На окремому кусневі полотна, який має форму видовженого прямокутника, вишивальниця шиє одну, а потім другу вуставку. Приступаючи до вишивання, вона робить контури вибраного взору, які мають загально прийняту назву „розвід". Закінчивши розвід, заповняє вільні поля кольоровими нитками.

Вуставки бувають різної висоти. Залежно від самого взору, та чи та сорочка є або „пролюдна" або „буденна", дитяча сорочка чи для дорослої. Ширина вуставок — близько 25 сантиментрів, а висота — від 7 до 10 сантиментрів. Сорочки пролюдні призначені на вихід у село, на забаву, в гості, на весілля чи до церкви мусять мати гарно розкольоровані вуставки. Буденні — скромніші.

Коли обі вуставки готові, вишивальниця пришиває їх на призначене місце у сорочці і місця стику заповнює вузеньким кольоровим взором, так званою мережкою, або просто обшиттям. Тому що рукав ширший од вуставки, вона стягує рукав попід вишиттям білою ниткою у зморшки, які мають назву „призбирка". Ця призбирка має традиційну форму, бо виробилися аж три її види: „пшеничка", „сосонка" і „кривулька". Кольорове обшиття над горішнім рядом вуставки називається „поверхниця". Між отою призбиркою і поверхницею й „перебува" вуставка.

Нитки до вишивання переходили різні стадії фарбування.

Григорій Смольський

(Докінчення буде)

ЖІНКИ ЯК ПОПУЛЯРНІ ТВОРЦІ МУЗИКИ

Маркус Ван Стін

Призначення Анни Миррей до Ордену Канади, у почесному списку Дня Доміньйону, не було лиш жестом, щоб відзначити Міжнародній Рік Жінки. Це було заслужене признання для канадської жінки, яка добула замітний успіх у ділянці популярної музики, що є важкою ділянкою для жінок, а особливо для канадських жінок.

Тузінь років тому, популярна музика була діяльністю, де чоловіки переважали, а ще гірше, у ній домінували чоловіки чужинці. Отож ми мали ситуацію, що наші найкращі виконавці і укладачі пісень, такі жінки як Ґізел Мек-Кензі і Джоні Мічелл, їхали до ЗСА, щоб продовжувати їхні кар'єри. Сьогодні ситуація куди краща.

Наприклад, Силвія Тайсон, яка стала славною із своїм чоловіком Айаном, стала тепер самостійна. Вона веде тепер тижневий показ СіБіСі Радіо під назвою **Touch The Earth**, який багато спричинився до того, щоб знайомити канадців з їхніми добрими народніми співаками, чоловіками та жінками.

Шірлей Ейкгард, молода й обіцююча співачка-композиторка, поклала свій палець на одну з проблем, що її зустрічають жінки музики. Коли вона недавно виступала у Ривербовт Кафе у Торонто, то її супроводила група музиків чоловіків. Вони грали її музику, вона каже, але їй було трудно переконати їх грати згідно з її бажанням. Вона відчувала, що їй бракувало непохитности. Але інші прямо говорять, що більшість музиків чоловіків не любить, щоб їм наказувала жінка, особливо, якщо вона є непохитна щодо цього. Панна Ейкгард є чудова гітаристка, добра співачка і самобутня та винахідницька авторка, так, що вона намагається найти успіх як сольовий виконавець. Але у популярній музиці велике враження роблять групи, а в них переважають головно чоловіки.

Одною із кількох жінок музиків, що вміють справлятися із переважно чоловічою групою є Робін Мойр з Оттави. Її група **the Isle of Skye** грає в більшості її власний матеріял, але вона дає кожному членові групи змогу аранжувати музику, що здається бути доцільним із людьми, які мають творчий нахил. Це може бути таємниця її успіху як провідниці музичної групи.

Досить дивно, що деяких канадських жінок музиків знають краще поза Канадою як у Канаді. Наприклад, Петсі Ґаллант із Кембелтону, Нью Брансвік, про яку рідко чути на захід від Квебеку, була єдиною канадкою запрошеною виступати на Світовому Популярному Фестивалі Пісні у Токіо. останнього листопада. А Едіт Батлер і Анджела Арсено, двом Акадійкам, доручили Об'єднані Нації скомпонувати пісню для Міжнароднього Року Жінок.

Народний спів закріпився більше у Квебеку, де його хоронить мовна перешкода від більшости зовнішніх впливів. Є лиш декілька англомовних композиторів і виконавців, навіть не Анна Миррей чи Катерина МкКіннон, які мають вплив на їхніх одноземців, як наприклад, Полін Жулієн, Монік Лейрак і Люїз Форентіє мають на квебекців.

Нові канадці спричинилися теж до популярної музики в Канаді. В Лондоні, Онтаріо, цієї весни, Жанетт Ґріттані грала й співала у ревю **Strait Jacket** із музикою, що її скомпонував Ерне ван Ділі.

Це є лиш кілька прізвищ взятих навгад із соток жінок, яких піснями й музикою втішаються канадці. Але треба додати одно прізвище більше, хоч би лиш для майбутньої довідки. Це є Анна Мортіфі, яка написала музику для особливої продукції про життя канадської малярки, Емілії Карр, що її представить пізніше цього року Ґалерія Мистецтв Ванкуверу. Пізніше можна її буде бачити у виробництві далекобачення. „К. С.".

ПЛАСТОВИЙ З'ЇЗД...

таки довше лишаються на своїх постах. Чи тут не відограють ролю пластові цілі й засади?

Вишколених виховників нелегко придбати, тому пластовий з'їзд зв'язкових і гніздових присвятив спеціяльну увагу вишколам, та заохоченню організувати вишколи по станицях.

Триденний з'їзд показав всім присутнім, що рівень Пласту не різниться значно поміж осередками. Пластові виховники зрозуміли, що проблеми, з якими вони спіткаються в Пласті не виключно проблеми цієї організації, чи навіть виключно проблеми української громади. На з'їзді знайшовся форум для зустрічі людей зі спільними зацікавленнями та подібними проблемами, які зуміли до певної міри допомогти собі у дальшій своїй праці у вихованні молоді.

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ТАНДЕР БЕЙ, ОНТ.
ВІДДІЛ ІМ. ДОНЬКИ УКРАЇНИ

Річні збори відділу відбулися 21 лютого в домі Б. Карпюк. Голова О. Михайлишин відкрила збори і попросила всіх присутніх вшанувати хвилиною мовчанки тих членкинь, відійшли у вічність. Слідували звіти урядниць і комітетів. Звіти діяльности дали О. Михайлишин і С. Клименко, фінансовий звіт — О. Яремчук, звіт культурно-освітнього комітету — М. Сторожук.

Упродовж року відбулося п'ять місячних зборів і кілька сходин. Відсвятковано роковини Лесі Українки. Одноденний курс рисування перевела артистка — членка М. Гарасимчук. Відділ належить до місцевого Міністерства Домашнього Господарства, і під його проводом наші представниці навчали членок складний, старо-канадський спосіб вироблювання ковдер. Відділ улаштував два базари на яких членки продавали вареники, голубці і домашнє печиво.

Поза містом ми дали фінансові пожертви на Музей і на журнал „Промінь". Вислали двох делегаток до Вінніпегу на 11 Конґрес КУК, а одну делегатку на З'їзд Східньої Екзекутиви в Торонті. Ми допомогли фізично і фінансово таким місцевим організаціям як КУК, церквам, Просвіті, і взагалі старалися по нашій скромній можливості підбадьорити українську свідомість у Тандер Бей.

Управа відділу на 1975 рік: голова — О. Михайлишин, заступниця голови — М. Гарасимчук, секретарка — С. Клименко, касирка — О. Яремчук, контрольна комісія — Т. Кулій, О. Вилкій, Й. Сурмай.

С. Клименко, секр.

ДАВФИН, МАН.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 17 листопада 1974 р. в Українській Православній авдиторії.

Голова Оля Кізь відкрила збори, привітала членок і попросила о. Є. Стефанюка проказати молитву. Відтак хвилиною мовчанки вшановано членкинь, що відійшли у вічність. Предсідницею зборів була Марія Білоус, секр. Марія Слижук. Секретарка відчитала протокол з минулорічних зборів. Відтак слідували звіти уступаючого заряду , комітетів і референток.

Голова у своїм звіті склала щиру подяку всім членкам за їх так гарну кооперацію впродовж року у товаристві. На протязі року відбулося 9 місячних зборів і одно засідання заряду. На зборах все було читано кореспонденцію, обіжники і різні матеріяли.

Відбулися такі підприємства: Свято Державности, концерт в честь Л. Українки, Т. Шевченка, Свято книжки, Концерт молод. відділу СУМК. Окружний з'їзд відбувся у Давфині. Відділ вислав 2 делегатки на пров. з'їзд до Вінніпегу, також дві делегатки на Конґрес КУК, що відбувся в жовтні. Улаштовано 45-літній ювілей відділу, Великодний базар і чайне прийняття, передріздвяний вечерок і фільми в українській мові.

Фінансовий звіт: у касі з 1973 р. — $1,965.84, прибутки за рік 1974 — $10,239.45, видатки — $8,428.01, осталось у касі — $3,777.28.

Відділ склав пожертви: на Українську православну авдиторію — $3,930.00, на журнал „Промінь" — $90.00, на організаційний фонд С.У.К. — $35.00, на СУМК — $25.00, на оселю „Тризуб" — $30.00, на пам'ятник Лесі Українки вислано до централі С.У.К. — $500.00, різні менші пожертви — $110.00.

Наш відділ кожного року висилав анкету, пожертви на різні фонди і буджет на централі С.У.К. Контрольна комісія одобрила працю управи і фінансовий звіт за 1974 р.

Після звітів приступлено до вибору заряду на 1975 рік: Уступ. голова — Оля Кізь, голова — Марія Білоус, 1-ша заст. голови — Марія Ґорчинська, 2-га заст. голови — Розалія Грицай, рекорд. секр. — Марія Слижук, кореспонд. секр. — Василина Михайлюк, касирка — Анна Швець. Контрольна комісія — Ксеня Бурковська, Юстина Маранчук і Емілія Шевчук. Програмовий комітет — Юлія Бучій і Юстина Тусак. Радіо і преса — Анна Чайковська. Телефонічний комітет — Анна Клапоущак, Кароліна Дудкевич, Анна Стандрик і Павліна Рубашевська. Референтка „Променя" — Марія Білоус. Відвідувачки хворих — Катерина Самець і Анна Бігун. Бібліотеки — Марія Лігал і Павліна Рубашевська. Членство — Михаліна Ковальчук. Дорадча рада молод. відділу СУМК — Розалія Грицай, Євгенія Білінська і Ксеня Бурковська. Представниці на збори церковної громади Св. Юрія — Анна Клапоущак і Емілія Шевчук. Представниці на збори Української православної авдиторії — Юлія Бучій і Євгенія Кирилюк.

Марія Слижук, секр.

ЕДМОНТОН
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 3 грудня 1974 р. в залі під церквою Св. Іллї. Збори відкрила голова пані К. Рожак, предсідницею зборів була Л. Драганчук, а секр. П. Івасюк. Членки заряду і комітетів звітували з цілорічної діяльности. Праця в т-ві поділена між різними комітетами. Особливу увагу товариство звертає на виховання дітей і молоді, опікується українською школою, недільною школою і молодшим відділом СУМК. Членки є учительками в цих вище згаданих школах.

Жіноче т-во брало участь в провінційнім чаю і також у резиденція Владики Андрея. Приготовляли обіди на весілля, похорони, поминальні обіди, приготовили Святу Вечерю і спільне свячене. Також приготовили два концерти — День Матері і Святого Миколая. Т-во улаштувало осінній базар. Комітет відвідував хворих, висилали квіти і картки по шпиталях.

Фінансовий звіт: З року 1973 осталося в касі $2,013,45, прибутки 1974 року — $14,568.17, видатки в 1974 р. — $11,228.62, в касі осталося $5,353.00.

Заряд на 1975 рік: уступаюча голова — К. Рожак, голова — Н. Гаманик, заступниці — М. Шевчук, С. Дмитрук, М. Гарасим, рекорд. сек. — П. Івасюк, касирка — Л. Осмяк. Церковний комітет — А. Ємська. Добродійний — Л. Простибі. Кухарки — М. Чорна, Л. Простибі; телефонічний — С. Бужак, П. Івасюк; „Промінь" — Т. Островеркa; ручні роботи — А. Ємська; СУМК — Н. Гаманик, А. Ємська, Н. Фляк. Шкільний комітет — К. Ілащук, А. Доскоч, С. Бужак. Соціяльний комітет — М. Гарасим. Голова контрольної комісії — Г. Дзюра.

С. Дмитрук

АЙТУНА, САСК.
ВІДДІЛ СВ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ

Річні збори відділу відбулися 4 грудня 1974, в залі Нар. Дому. Голова пані Павліна Смеснюк відкрила збори і попросила присутнього о. Гупку провести молитву. Відтак слідували звіти заряду.

Пані Смеснюк звітувала з цілорічної праці і подякувала членкам за їх співпрацю бо праця йшла гармонійно і відділ виконав гарне число підприємств. Впродовж року Т-во відбуло 10 місячних зборів, видало обід на 50-літній ювілей церкви, видало 16 весільних вечер і вечерю під час базару. Членки мали випродаж печива перед Різдвом та Великоднем, улаштували чай на користь Соціяльного клюбу, уметблювали одну кімнату в Домі старших громадян, який має бути відкритий цієї осени під час Різдвяного концерту ми дарували пачки для дітей нашої громади, помалювали церкву і купили диван до церкви, так само наші членки помагають колектувати пожертви (Донорс чойс) і належать до шпитальної добровільної служби.

Слідуючі членки ввійшли до заряду на рік 1975 — пані: Павліна Смеснюк — голова, заст. голови — Марія Березюк і Параня Крива, касирка — Марія Мартинюк, секр. — Софія Давидюк.

Членки бажають редакторці Когуській та журналові „Промінь" найкращих успіхів на 1975 рік.

Софія Давидюк, секр.

ВИНДЗОР, ОНТАРІО
ВІДДІЛ ім. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні Збори відділу відбулися 8 грудня 1974 року о годині 2:00 по обіді, в залі Соборної громади Св. Володимира.

Збори відкрила голова відділу, пані Вероніка Костинюк і привітавши членок попросила присутнього о. В. Метулинського провести молитву. Предсідницею зборів була пані Мирослава Телеґа, а секретаркою пані Марія Міхальчук.

Пані М. Телеґа привітавши членок, й подякувала за довір'я і попросила присутніх встати і вшанувати померших членок. Пані Анна Букса, прочитала протокол з минулорічних зборів, й разом звіт своєї праці у відділі.

Впродовж року відбулось 8 місячних зборів та два засідання заряду. Згідно з рекордами відбулося багато більших і менших імпрез, а саме: влаштовано „культурний вечерок", з висвітленням фільму з подорожі по Україні з коментарями. Приготовлено „Різдвяну членську вечерю", з обміном подарунків: „Весняний чай" з програмою та виставкою музейних речей; влаштовано свято Лесі Українки академією й чайним прийняттям. Заплачено автобуса для 55-ти членок, що поїхали на Окружний З'їзд до Ст. Катеринс. Піддержано „проєкт" Східньої Екзекутиви С.У.К. у виданні Альбому „Українських буковинських узорів" та закуплено 50 альбомів для товариства. Врочисто відбували наші церковні імпрези як: Йорданську вечерю, Великодне спільне свячене, Канонічну Архиерейську Візитацію й Великопісну Місію. Приготували двоє „пущень", Новорічну забаву і Т.У.С. сморгесборд; зробили чайне прийняття з нагоди відвідин, до Виндзору, д-ра Петра Кондри.

Членкині все щиро працюють в приготовленні поминальних обідів, а в часі Великого посту провадимо курс писання писанок; влаштували базар шавер, для громади, та взяли активну участь у базарі також приготовивши базаровий обід. Впродовж року членкині працювали при бінґо. З своїх фінансових достатків подарували $15,000 на сплату довгу на церковних будинках, склали пожертву на журнал „Сумківець" та на „серцевий і пістряковий фонди"; виповнили свій бюджет до центра;і С.У.К. та заплатили подорож 10 молодшим сумківцям й двом провідницям, на Драматичний Фестиваль до Ст. Катеринс. Купили до парафіяльної резиденції машини до прання й сушення білизни та посуд й машину до парафіяльної залі. Збагатили нашу бібліотеку новими книжками, а також зібрали й оправили 14 річників „Променя".

Передплачуємо ще два жіночі журнали „Жіночий Світ" та „Наше Життя". Музей наш щороку збільшується новими екїспонатами, радуючи своєю красою багатьох, що його оглядають.

В програмі освіти провадимо курси українознавства для дорослих, які до цього часу проходили дуже успішно. Курси провадила добр. Надія Метулинська. „Проєкт" варення й продавання варенників далі провадиться, що приносить відділові поважну фінансову користь.

Далі о. В. Метулинський склав привіт і похвально оцінив працю жіночого товариства, відношення й любов до Св. Церкви, прикладну жертвенність. Отець-парох особливо підкреслив що жіноцтво завжди було і буде основою церковно-релігійного життя Української Православної Церкви та носієм культури й традиції українського народу.

Від соборної громади привіт склав заступник голови, п. Нестор Костинюк. Він щиро дякував за добру співпрацю, й велику жертвенність товариства відносно церковного довгу. Він також склав привітання від місцевого відділу Т.У.С., дякував за всебічну допомогу й співпрацю та закликав членкинь далі підтримувати соборний хор, і наші мистецькі виступи на радіо та телевізії.

Дорадниця старшого відділу СУМК, пані Оля Друль, склала свій звіт такого змісту: „Наші сумкіці постійно беруть участь в громадському житті. Вони допомагають в багатьох відтинках праці, співають у хорі, грають на бандурах. Сумківець Федір Кушнір, майже щонеділі, читає в церкві Апостола, дівчата допомагають при обідах, деякі навчають в українській та недільній школах. В рамках своєї програми, брали участь в спортових змаганнях; здобули чотири трофеї, з цих змагань. Влаштували „Різдвяну Вечерю" на якій сумкінець Богдан Торошенко, цікаво оповів про різдвяні звичаї нашого народу, та з охотою ходять колядувати. Брали активну участь в демонстрації за полегшення страждань Валентина Мороза, що відбулася в Оттаві. Дівчата навчаються вишивання, й влаштували свою виставку на базарі.

За діяльність молодшого відділу СУМК звітувала провідниця, пані Анна Стебельська. І цього року наш відділ виграв „трофей" на Драматичнім фестивалі в Ст. Катеринс, за найкраще виконання п'єси „віщування сстарого дуба". Найкращим актором був Іван Мілько. Брали активну участь в базарі виготовивши власноручно чимало гарних речей. Подарували для церкви нові ризи, та подарували на будинок Консисторії $50.00.

Пані А. Стебельська дякує товариству, що уможливило сумківцям поїздку на Фестиваль. Їй було приємно працювати з молоддю.

Звіт фін. секретарки Євгенії Кузик: Перенесено з 1973 р. — $6,800.62,

прибутки за 1974 рік — $29,531.00, видатки 1974 — $30,444.33, залишилося в касі на 1975 рік $5,887.33.

Пані Галина Панчишак 1-ша заступниця голови: працювала при всіх обідах, бенкетах, приготовленнях „смор'гесборд" а також при пироговому комітеті, заступала голову, в її відсутності, перепроваджувала збори, доглядала всіх потреб пов'язаних з працею товариства.

Голова відділу, пані Вероніка Костинюк: У відділ вписалося 28 нових членок. „Мені було дуже приємно працювати з вами", — каже пані В. Костинюк, я старалася тримати честь нашого відділу високо, й якнайкраще його репрезентувати, де тільки цього було потрібно. За ці п'ять років ми пожертвували $60,000 на сплату Церковного довгу, подяка всіх урядницям і комітетам за добру співпрацю й вирозуміння". Зокрема висловила подяку настоятелеві Собору Св. Володимира о. В. Метулинському, за всебічну допомогу й поради.

Від соціяльного комітету звіт подала пані Дора Стратійчук. Вона сказала, що членки комітету вдоволені з своєї праці.

Від Музейного комітету звітувала пані Іванна Римар, голова комітету: „...Комітет мав трое ділових засідань. В ділянці догляду, ми почистили музейні шафи й перебрали даровані речі і строї. Мали виставку історичних строїв, яку відділ придбав цього року, а саме: „Князя Володимира, Княгиню Ольгу, Короля Данила, Мотрю Кочубеївну та Княжну Либедь". Костюми мистецько виконали пані: Євгенія Щепанська, Стефанія Заборонюк та Іванна Римар. Наш музей в повному своєму розвиткові. За костюми „Короля Данила" й „Княжни Либедь", кошти покрили учні вечірніх курсів українознавства, для старших, що їх провадить пані добр. Н. Метулинська, безкоштовно. Пані І. Римар подякувала виконавцям історичних строїв, що за дуже мінімальну ціну їх пошили Також подякувала всім тим, що дарують речі до Музею.

Далі слідували звіти представниць до КУК й культурно-освітньої праці при товаристві. Звіт подала пані Ольга Торошенко, а від представниць до Жіночої Ради, звіт подала панна Е. Загарія. Звіти так само показали, що праця в комітетах провадилася з відданістю та уважливістю. Від контрольної комісії, пані Є. Квасніцька внесла „вотум довір'я" зарядові, та ствердила що фінансові книжки товариства проваджені фахово, і в повному порядку.

Заряд відділу на 1975 р.: Галя Панчишак — голова, Маруся Старух — 1-ша заступниця, Леона Боднарчук — 2-га заст., Маруся Костів — 3-тя заступниця, Анна Букса — рекордова секретарка, добр. Надія Метулинська — коресп. секр., Євгенія Кузик — фінанс. секр., Марія Вахна — касирка

Контрольна комісія: Є. Квасницька, Н. Косик, С. Ревак.

Дорадниці до старшого СУМК: Оля Друль, М. Старух.

Представниці до молодшого СУМК: добр. Н. Метулинська, С. Друль і А. Стебельська

Комітети: Відвідування хворих: М. Прокопчук, В. Бенса; Культурно-освітній: І. Римар, Є. Щепанська, С. Заборонюк; Соціяльний: Д. Стратійчук, С Друль, А. Татчук, К. Лейн, М. Костів.

Референтки: „Променя" й бібліотекарка: Є Щепанська, Консументів: Галина Вахна.

Представниці: до Жіночої Ради — Е. Загарія, А. Татчук; до КУК — М. Міхальчук, О. Торошенко

Музейний комітет: І Римар, М. Карпінець, Є. Щепанська, С. Заборонюк, добр. Н. Метулинська, М Телега.

Комітет проекту „пирогів": Л Боднарчук, С. Бейко, А. Савчинська, А. Приймак, М. Кирилюк, М. Борисович та Ол. Боднарчук, М. Костів.

Телефонний комітет: Д. Стратійчук, М. Кушнір, А. Свинтак, Є. Мессенюк, Н. Нагнибіда, Г. Паленчук і М Никифорук.

Картки повідомлення: Марія Сенайко.

Добр. Н. Метулинська, секр.

ЛІТНІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА ПРИ КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ

У ВІННІПЕҐУ ПРОЙШЛИ З ВЕЛИКИМ УСПІХОМ

П'ять тижневі Літні Курси Українознавства при Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу, які тривали від 6-го липня до 9-го серпня 1975 року, пройшли з великим успіхом. Усіх курсантів було 72: 63 з Канади а 9 з ЗСАмерики, 40 дівчат а 32 хлопці. Найбільше число курсантів походило з Манітоби — 20, по 18 з Онтаріо й Альберти, 5 з Британської Колюмбії та по одному з Саскачевану й Квебеку.

Сьогорічні Курси були 25-ті з черги при Колеґії Св. Андрея і це було відмічено двома імпрезами, які відбулися на закінченні Курсів.

Подаємо список предметів, що викладалися на курсах, як також імена викладачів, а саме: **Українська мова** IX кляса — Даня Яворська, X кляса — Василь Ковальчук, XI кляса — Докія Черевик, XII кляса — Михайло Андрусяк; **Українська творчість** — Дмитро Фаркавець: **Релігія:** катехизис — Євгенія Маранчук, літургіка — Андрій Сірий, історія Церкви — Роман Єринюк, священна історія Старого і Нового Заповітів — протопресв. Сергій Ґерус, курс для молоді українського католицького віровизнання — о. Ярополк Радкевич; Історія: вступний курс — Д. Фаркавець, вищий курс — Роман Онуфрійчук, історія українців в Канаді й діяспорі — Василь Балан; Етнографія: вступний і вищий курси — Р. Онуфрійчук; Мистецько-прикладні зайняття: вишивання, писання писанок і тканя — Оленка Антимнюк, гончарстсво — Роман Пиндюк, інтродукція до малярства — Д. Фаркавець, хоровий спів — Даруся Романик, народні танці — Орися Звоздецька й Михайло Кушляк, драма — Савеля Ситник.

Директором Курсів був Роман Єринюк, настоятель хлопців — Андрій Сірий, його заступник — Андрій Банн, настоятельками дівчат були Дебора Морська та Орися Звоздецька. Капеляном був о. Олег Кравченко.

Р. Є.

СПРОСТУВАННЯ

У дописі, що був поміщений в журналі „Промінь" з листопада 1974 р. про золотий ювілей п-ва Тарнопольських, автор того допису з причин, що не знав, між іншим написав, що шановні ювіляти до місцевої церкви постарали престіл і тетрапод, а мало бути лише престіл.

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

50-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ВІДДІЛУ В МІЧАМ, САСК.

В неділю 29 червня 1975 року, наш відділ ім. О. Кобилянської святкував 50-ліття свого заснування та активної діяльности. Ювілейне свято започатковано в місцевій українській церкві о годині 10:00 рано, де парох о. О. Олекшій відслужив Службу Божу і Панахиду за померлих членкинь.

Після відправи усі перейшли до Народного Дому на обід. При вступі до залі пані Петрунька Козак і пані Марія Костинюк причіпали корсажі і доглядали гостинну книжку. Пані Оксана Токарчук засаджувала гостей за столи.

Заля була відповідно удекорована. На сцені за головним столом був намальований смолоскип — відзнака товариства з гарним написом: „50-літній Ювілей відділу ім. Ольги Кобилянської в Мічам", який вималювала пані Дептух. На столі серед живих квітів були колачі, свічки і ювілейний торт.

Святочну програму відкрили пані Ольга Борса — вітаючи гостей і всіх присутніх і попросила о. О. Олекшія провести молитву.

Після обіду, господиня програми, О. Борса, представила гостей та головного стола. Загостили гості з околись: Саскатуну, Вонди, Ніпавину, Принц Алберту, Гаєсу, Киндирзлі, Кадворту, Сматцу, Йорктону, Поркюпайн Плейнс, Бровдену і Колд Лейку в Альберті і з Монтреалу.

Пані Єлисавета Кріпка прочитала 50-літню історію нашого відділу:

Жіноче товариство в Мічам було засноване в січні 1925 року. В першім році товариство мало 23 членкині. Першою головою була пані Юстина Токарчук, а пані Павліна Клюкевич була першою секретаркою.

В 1925 році готуються до будови Народнього Дому, щоб мали де сходитися та проводити народню та громадську працю. Відбували підприємства як театральні вистави, концерти та базарі, пікніки і забави і до цього року передало на Народний Дім готівкою $6,363.00 як і всі потрібні речі до кухні.

На місцеву церкву жіноче товариство передало готівкою коло $5,000.00 як теж купило всі церковні речі.

Жіноче товариство в Мічам жертвувало поважні суми на книжки до

Краяння ювілейного торта — зліва направо: Савеля Стечишин, Зоня Марковська і Розалія Томащук.

бібліотеки при Народнім Домі, передплачувало часописи: „Нова Хата", „Жіноча Доля", „Жінка", „Український Голос" і „Вісник". Товариство складало пожертви на всякі інституції — як Інститут П. Могили, Інститут Св. Івана в Едмонтоні і Колеґія Св. Андрея в Вінніпеґу. Під час другої світової війни, Жіноче товариство жертвувало на воєнні потреби — Червоний Хрест, амбулянс, на молоко для дітей у Великій Британії, посилки для вояків за морем і на українську кантину в Лондоні.

Жертвує товариство на Зелений Гай в Вакав, на пам'ятник Тараса Шевченка, та Фундацію Наталі Кобринської.

В році 1953 вшанували ми вісім членок відділу, котрі були при Товаристві 25 літ.

В 1966 — Жіноче товариство в Мічам мало велику приємність прийняти голову Союзу Українок Канади пані Анну Токарик.

Дуже зменшився наш відділ всього числиме 12 членок — та хоч наш відділ числом малий, але духом великий.

Головами Жіночого Товариства в Мічам за час його існування були: пані — Юстина Токарук, Павліна Клюкевич, Марія Новосад, Василина Білінська, Олена Шевчук, Юстина Папіш, Анастазія Боднарчук, Анна Тріщук, Варка Павлюк, Єлисавета Заліщук, Анна Токарчук, Василина Заліщук, Павліна Олексин і Зоня Марковська.

Тут пані Єлисавета Кріпка покликала голову пані Зоню Марковську, яка виконує обов'язок голови через 14 років і в імени відділу вручила їй маленький дарунок і побажала Зоні доброго здоров'я та витривалости служити та очолювати наш відділ ще других 14 років. Дуже щасливий відділ мати в проводі таку працьовиту та прихильну людину, яка так щиро та невтомно працює та інших членок заохочує до праці.

Привіти складали: о. Олекшій; голова відділу Мічам, пані Зоня Марковська; голова церковної громади,

З ювілейного свята у Мічам, Саск.: Перший ряд — сидять зліва направо: Юлія Парчевська, Розалія Томащук, Зоня Марковська, Ангелина Сороківська; другий ряд — стоять: Доця Кріпка, Ольга Борса, Єлисавета Кріпка, Петрунька Козак, Савеля Стечишин — гість доповідач, Оксана Токарчук, Василина Климишин, Юзефка Никифорук, Марія Костинюк.

пан Олекса Никифорук; від провінційної екзекутиви, пані В. Заліщук; голова Саскатунського відділу, пані О. Андрущак; голова Музею, пані Г. Максимюк; голова під-Саскатунського округу, пан О. Купчак.

Надіслані і прочитані привіти були від: Владики Бориса з Вінніпеґу, від централі Союзу Українок Канади з Едмонтону, О. Кравченка з родиною з Вінніпеґу, пані Василини Кутної з Вінніпеґу і пожертву в сумі $25.00, пані П. Клюкевич з Ванкувер, пані Олени Шевчук з Винярду, проф. і пані Д. Максимюк з Саскатуну, п-ва В. Новосад з Келовна, від громади в Смак. Пожертви зложили: пані В. Заліщук — $25.00 і пані Анна Тріщук — $500.

Після привітів, господиня покликала до слова пані Анну Тріщук, одну з бувших голів, яка і представила головну бесіднищю цього свята, пані Савелю Стечишин. Промова пані Стечишин була дуже цікава. Згадала вона перших піонерок нашого жіночого руху. Пригадала гарні і світлі сторінки минулого.

Пані Зоня Марковська і пані Єлисавета Кріпка перевели спеціяльну церемонію — вшанування основоположниць, яким були вручені ювілейні ложечки. З основательок при нашім відділі є одна — пані Розалія Томащук. Оновательок, які були присутні з інших околиць — пані Варка Павлюк, пані Ольга Троян і пані Анна Гнатик — всі з Саскатуну і пані Анастасія Гриців з Вонди. Основательки, які не були присутні — Марія Новосад з Кадворт і Павліна Клюкевич з Ванкуверу. Від основательок сказала слово пані Варка Павлюк.

Церемонію краяння торта виконали пані Розалія Томащук і пані Савеля Стечишин.

Кінцеве слово подяки учасникам програми і гостям виголосила голова пані Зоня Марковська.

Програму ювілею закінчено молитвою і відспіванням „Многая літа", після якої жіноцтво подало каву і ювілейний торт.

Ольга Борса, секр.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ ІВАНА Й ПАРАСКИ ОНИЩУКІВ РАДВЕЙ, АЛЬБЕРТА

У неділю 15 червня 1975, після обіду, на фарму п-ва Анни й Михайла Боечків з'їхалося з місцевої околиці, Едмонтону, Форт Саскачеван, Ст. Паул та Вільни коло сто людей, щоб відзначити ювілей 25-ліття подружнього життя Параски й Івана Онищуків. Трохи пізніше прибув на урочистість прот. Михайло Фик з Келгари, довголітній настоятель Радвейської округи, який і вінчав ювілятів 25 років тому.

У вітальні на гарно прибраному столику, який служив тимчасово за Аналойчик, було поставлено свічники зі свічками, Св. Євангелію та хрест. Святкування розпочалося молитвою до Всевишнього, — вдячним Молебнем. Всі присутні дякували Господеві за всі ті добра, які Він на всіх нас посилає кожної днини. Молебень служив свящ. Григорій Філь при співучасті всіх вірних.

Після Молебня всі зійшли до розкішно прибраної долішньої залі, в якій столи були переповнені різнородними стравами та напитками. На головний стіл, за українським звичаєм, був поставлений коровай прибраний зеленим барвінком. За головний стіл засіли ювіляти, Параска з Іваном, Ґлорія Шевчук (Чорна) — старша бувша й сучасна дружка, Микола Мацик — старший дружба, свящ. Григорій Філь з добродійкою Ольгою, прот. Михайло Фик, та п. Степан Боечко — вуйко пані Параски, який і керував програмою. Бувші й сучасні дружби п. М. Венґер, п. М.

Онищук — Іванів брат та п. Степан Боєчко — брат ювілятки, які всі мешкають в Радвей прислуговували гостям.

Після перекуски та різних привітів від гостей, від дітей (Богдана, Данила, Давида та Діяни) привітав маму й тата найстарший син Петро Онищук, який за тиждень одружився з панною Беті Басарабою зі Ст. Паул. На закінчення вечері, дружби звернулися до гостей скласти дар на пресу, на що всі щиро склали свої лепти. Зібрали 60 долярів, а пані Анна Боєчко ще доложила 10 долярів. Зі зібраної суми призначено 10 долярів на виріб „кліше", 20 дол. на „Вісник", 30 дол. на „Промінь" та 10 дол. на „Український Голос".

Гості ще довго й гарно забавлялися на свіжому повітрі, розмовляли зі своїми давніми знайомими, яких вже довший час не бачили, бажаючи ювілятам, п-ву Парасці та Іванові Онишкам, здоров'я та многих літ.

Присутній

У 40-ЛІТТЯ ВІДДІЛУ

Відділ ім. Княгині Ольги в Айтуні, Саск. в березні 1975 р. святкував 40-ліття свого заснування й активної діяльности. Того вечора відзначили ми довголітних заслужених членок. Вечерок відкрито відспіванням „Царю Небесний", і хвилиною мовчанки вшанували пам'ять покійних незабутніх членок. Отець О. Тупка представив важливість свята і покликав пані Павліну Смиснюк, голову відділу, щоб проводила програмою. Пані Смиснюк прочитала коротеньку історію відділу, який почав свою працю 1934 року, хоч перед тим жінки працювали при громаді. Став цей гурток відділом Союзу Українок Канади 1935 року і цього (1975) року сповняється сорок літ його праці при цій громаді. Хоч працю в товаристві неможливо дійсно оцінити, то все ж таким вечерком можна і потрібно виявити свою пошану і подяку тим членкам, які почерез 25 - 30 - 40 років так тяжко безперервно трудилися, щоб господарська та культурно-освітня праця при громаді йшла вперед.

Далі, пані Павліна Смиснюк, голова і пані Параня Крива, заступниця, вручили грамоти заслуженим членкам, яких імена слідують:

40 років членства: Юлія Спільчак — була головою і касиркою, Параня Смиснюк — була касиркою, Текля Яців, Марія Регус (тепер живе в Йорктоні, Саск.), Катерина Лецюк; 39 років членства: Анна Козій — була секретаркою, Розалія Деркач; 31 років членства: Катерина Савчук; 28 років членства: Маня Левко — була заст. голови; 26 років членства: Марія Мартинюк — була секретаркою і касиркою, Софія Давидюк — була головою, касиркою і секретаркою, Анна Громик; 25 років членства: Параня Татарин, Павліна Обух — була заст. голови, Марія Березюк — була головою і заст. голови.

Вручення пам'яткового подарунку пані С. Давидюк за 25 літ неперервної праці у заряді відділу; зліва направо: М. Гребенюк, П. Смиснюк — голова, С. Давидюк — секретарка, М. Мартинюк — касирка.

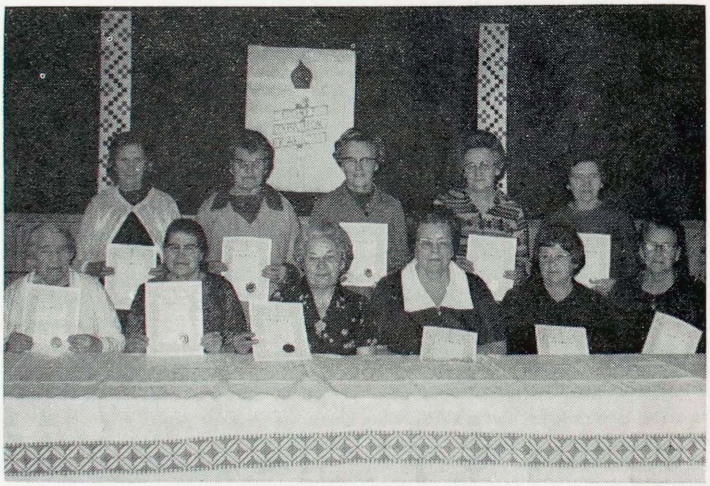

Перший ряд зліва направо сидять: Катерина Савчук, Розалія Деркач, Анна Козій, Катерина Лецюк, Текля Яців, Параня Смиснюк; другий ряд — стоять: Параня Татарин, Софія Давидюк, Марія Березюк, Марія Мартинюк, Павліна Обух. Немає на знимці: Юлії Спільчак, Марії Регус, Мані Левко і Анни Громик.

Також вшановано було пані С. Давидюк, секретарку, за її безперервну працю у заряді впродовж 25 літ.

Ця імпреза продовжувалась скромною програмкою, якою ми святкували роковини Шевченка. Отець О. Гупка коротко переповів життепис Т. Шевченка і перевів гуртовий спів кількох Шевченкових творів-пісень.

Пані Павліна Смиснюк висвітлила кілька діяпозитивів з пам'ятника Т. Шевченка та з інших історичних місць, які вони бачили під час своєї недавньої подорожі на Україну. Вечерок скінчився смачною перекускою.

С. Давидюк

ВОЛЕЙ, Б. К. ГОСТИННЕ ПРИЙНЯТТЯ

У вівторок вечером 27 травня ц. р. членки відділу ім. О. Кобилянської у Волей улаштували чайне прийняття в честь бувшого пароха о. Олександра Костюка, який загостив до нас з далекого Вотерлю, Онт.

На вечір прибуло поважне число членів і приятелів, щоб привітати о. Олександра. Вечір почався молитвою. Хор під управою пані Залубняк проспівав „Христос Воскрес". Гості засіли за гарно прибрані столи. На головнім столі стояв великий гарний торт. Стіл убраний квітами. Програмою вечора проводила голова відділу пані Круліцька. Вона попросила пані Марію Москалюк, почесну членкиню, яка розказала про ті часи 13 років тому, коли в нашій громаді парохом був о. Костюк.

Всі присутні висловлювали співчуття і жаліли, що добр. Галя Костюк відійшла так вчасно на вічний спочинок. Промовляв о. Гикавий, згадав ті часи, коли о. Олександер був тут парохом, промовляв п. М. Захарук, пані Богдан з Ванкуверу, пані Анна Залубняк розказала як вона починала свою дириґенську працю 25 років тому. Опісля промовляв і наш гість о. Костюк, який розказав нам багато цікавого. Всі жалували що на цім прийнятті не було нашого теперішнього пароха о. Петра Блажука і добродійки Блажук, які від'їхали аж до Гаваїв на свої вакації на два тижні.

Відтак референтка „Променя" пані Надія Боярчук попросила гостей, щоб склали з такої радісної нагоди датки на наш журнал „Промінь". Збірка принесла $82.50, що й переслано на прес. фонд журнала. На закінчення всі учасники вечора підходили до о. Олександра, вітались з ним, а пані Богдан з Ванукверу краяла торт для гостей. Вечір пройшов дуже цікаво і корисно.

Голова відділу пані Оксана Круліцька щиро всім подякувала, бо вони своєю присутністю вшанували о. Олександра Костюка, який лишив у нас найкращі спогади, працю і заслуговує на високу пошану.

Надія Боярчук, референтка

ПИСАНЧАРКА ПАРАНЯ СУЛЯТИЦЬКА

Параня Сулятицька милується писанкою

Пані Параня Сулятицька, мешканка містечка Гефорду в Саскачевані має талант доброї писанчарки. Вона почала писати писанки ще з малої дівчини, маючи 11 років у містечку Ст. Джуліен, куди приїхала з родичами з Городенки, Західня Україна. До Гефорду приїхала 1917 р. і пригадує, що в тих часах готові написані писанки гріли, щоб віск ростопився у доморобній печі. В той час писали багато писанок і дарували одні одним коло церкви. Тепер часи змінились.

Пані Сулятицька почала собі збірку писанок ще від 15 років, а тепер начислює у своїй збірці 300 різних писанок. Як почала писати, то були це традиційні городенські, з чого у збірці є багато давніх взорів. Вона пише яких 10 тузинів писанок річно.

Пані Сулятицька є членкою відділу ім. О. Басарабової у Гефорді і щороку дарує писанки на весняні базарі. Також багато її писанок йдуть у продаж у Ванкувері, де вона має знайомих, у Торонті і в Оттаві. В той час, коли прем'єр Е. Трудо одружився, пані П. Сулятицька гостила в Оттаві у свого сина і з нагоди вінчання прем'єра Трудо заслала свою писанку з побажаннями, за що одержала від пані Трудо картку подяки. Цього літа туристи з Каліфорнії загостили до дому пані Сулятицької, щоб побачити збірку її писанок.

Писанчарка пані Параня Сулятицька має 73 роки, є при добрім здоров'ї, щоранку йде на прохід від 3 до 4 милі денно. Бажаємо їй щастя і многих літ.

А. Ткачук

ПОДЯКА

Маємо честь скласти щиру подяку нашим добродіям і приятелям, які гостили нас в Пансіоні для старших громадян у м. травні ц. р. Ця гостина була з нагоди, що кількох нам в м. травні припадав день уродин. Це була справжня і приємна несподіванка, про це був допис у „Промені" в ч. 9.

Насамперед дякуємо о. прот. В. Бойчукові за його молитви і благословення, добр. О. Бойчук, пані А. Полович, що так щиро все приготовила — корсажі з живих квітів, смачну перекуску, пані В. Шевчук за прикрашення кімнати в Пансіоні і гостям, які чимбудь причинились до наших відвідин і гостини в імени іменинниць складаю всім щиру подяку і від себе засилаю $10.00 на наш дорогий журнал „Промінь".

Клавдія Малінська

З ПРАЦІ НАШИХ РЕФЕРЕНТОК

Пише нам референтка відділу ім. Лесі Українки з Виндзору пані Є. Щипанська.

Засилаю 4 поновлені передплати і одну нову та пресовий фонд „Променя". Пан Петро Кузик, який щиро помагає нам у проєктах вареників що середи приносить час від часу вазонки на розігравку для нашого журнала за що належиться йому від нас щира подяка. Доходу з 4 вазонків і вишиваного гольника подарованого мною, пані Гавриш пожертвувала $4.00, пані Іванна Римар — $1.00 і пані Скоренька у пам'ять свого мужа Михайла $5.00 — разом $38.50.

Нашим референткам журнала належиться велике признання за їх невтомну працю для журнала, яку ми щиро оцінюємо.

Редакція

НА СТОРОЖІ КУЛЬТУРИ

Гідно зберігаючи традиції і культуру, українці Ванкуверу й околиць під проводом КУК і Союзу Українок Канади влаштували під час Великодних днів виставку українського народного мистецтва. В одній із модерних заль Сентеніял музею були представлені декоративні вироби гуцульських різьбарів, орнаменти різноманітної вишивки, кераміка, килимарство та інше.

Сучасний глядач повертаючи свої смаки до народних мотивів, дуже сподобав українські національні костюми, які були справді ефективними експонатами на виставці.

Відділ традиційного печива: пасок, калачів, а особливо весільних короваїв, привертав до себе особливу увагу. Відвідувачі захоплювались, дивувались, запитували про секрети їх виготовлення, а інструктори при цій нагоді охоче розповідали про звичаї та уміння нашого народу.

Біля окремого стола у вестибюлі музею теж громадились дорослі і діти, бо там українські жінки, одягнені в народні костюми демонстрували свої таланти. Символічні значки вони обережно клали на біле овальне тло, яке згодом перероджувалось у таємничу різнобарвну писанку. Чудовий сувенір! Мало хто відійшов від стола, не придбавши собі його на пам'ятку.

Англомовна преса цього року присвятила багато місця на своїх сторінках українській тематиці, знайомлячи своїх читачів із змістом наших традицій, а слово „писанка" так і залишили в оригіналі, щоб увійшло до міжнародного словника.

На переді з паскою Даруся Кут, далі біля стола — пані Я. Татарнюк і пані Люба Кут-Шевчук.

Багато попрацювали пані та раді, що не пожаліли праці, бо ще досі на ім'я музею надходять похвальні відгуки щодо українського народного мистецтва.

Недостатком цього мироприємства було те, що хтось з організаторів, звичайно не без добрих намірів, вирішив при нагоді показати ще декілька мистецьких образів (Борецький, олія) та два чи три натюрморти (графіка,, що не мало нічого спільного з народним мистецтвом і створювало помилкове враження про односторонність українського образотворчого мистецтва.

Я. Загородна

У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ УПОКОЄННЯ БЛ. ПАМ. ЯКОВА ТОКАРЧУКА

Гамільтон, Онтаріо

У неділю 28 вересня 1975 року, в Соборі Св. Володимира в м. Гамільтоні, Онтаріо, на заряджения вдови Парані Токарчук була відслужена Панахида за спокій душі її чоловіка бл. пам. Якова в першу річницю його упокоєння. Панахиду відслужив впреп. митрат В. Федак, співав хор під керуванням дир. Богдана Радиша.

Після Панахиди відбувся поминальний обід, на який прибуло понад 150 людей. Вдова Параня Токарчук подбала, щоб обід у пам'ять її мужа був величавий, бо покійний Яків завжди любив товариство любих осіб і залишив про себе пам'ять доброго приятеля і друга.

Господарем був п. Дмитро Садовий, який під час обіду пригадав про земний шлях покійного й закликав до збірки на пресу. Також промовляли: Петро Шадний і митрат В. Федак. Збірку перевели Михайло Серватюк і адв. Омелян Федак. Зі збірки $30.00 уділено на „Промінь".

Приятель

УПОКОЇЛАСЬ бл. п. ЗИНОВІЯ ГОМЕНОК-ЧЕХОВА

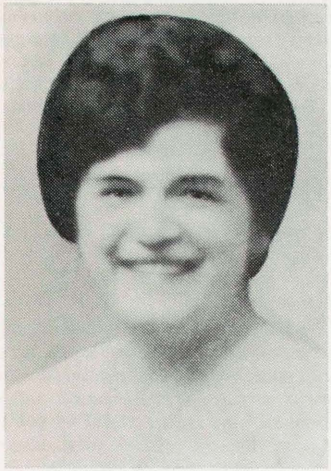

Дня 21-го липня цього року упокоїлась у Монтреальському Дженерал Госпиталі бл. п. Зиновія Гоменок, дружина Александра Гоменока родом монтреальця і дочка української піонерської родини з Форт Віллям (тепер Тандер Бей) панства Кирила Чехових. Батько покійної Кирило прибув до Канади десь чи не 1901-го року і в українському громадському та релігійному житті у Форт Віллям вложив чималий вклад. Покійна залишила за собою два брати — Нестора і Мирона і три сестрі — Ольгу, Орисю і Галину — всі подружені і розсіяні по світу.

Будучи дівчиною Зиновія була активна СУМКівка і учасницею першого з'їзду СУМК на Сході Канади, що відбувся в Гамільтоні 1937 р. Вийшовши заміж і поселившися в Монтреалі покійна Зиновія дальше активно працювала при церкві (Соборі Софії) та в Жіночому Товаристві, відділі СУК „Доньки України" де занимала різні пости, найдовше як секретарка відділу.

Зиновія захворіла кілька років тому і взяло якийсь час щоби лікарі взнали що хвороба її це рід рака — лукімію, цебто рак кісткового мозку. Всі спроби лікування в Монтреалі скоро виявились безнадійними і порада була виїхати до міста Сіятел, Вашінгтон стейт, ЗСА, до шпиталю „Провиденс" який являється частиною Вашінгтонського Університету де існує відділ що спеціялізується по хворобі рака кісткового мозку — лукімії. Будучи там же госпиталь зажадав переливу кісткового мозку від члена родини і брат її Нестор погодився на перелив і дав з своїх костей потрібного мозку, та перелив її тіло не прийняло і після коротко-тривалого відживлення Зиновія знову почала занепадати. З кінцем червня лікарі примирились з фактом, що врятувати життя Зиновії не в силі і її перевезли до Дженерал шпиталю в Монтреалі з початком липня, де 21-го липня вона померла. Перед смертю ще її відвідали членки управи відділу СУК „Доньки України" голова пані Стефанія Кульба і фінансова секретарка пані Анна Панчук. Похорон відбувся з похоронного заведення Делера і Собору Святої Софії, а хован покійну настоятель Собору отець Ігор Куташ,

Пані Зиновія Гоменок-Чехова родилася у Форт Віллям 15 травня, 1919 року а вийшла заміж 28 червня 1944 року. Залишила мужа Александра Гоменока, два сини Бориса і Євгена і дочку Лізу (Єлисавету) яка студіює тепер на Торонтонському університеті. Додатково до членства і праці в громаді Собору та в Жіночому товаристві, відділі С.Н.К. „Доньки України" покійна була членкою і працювала в Братстві Християнського Милосердя, в Асекураційному Товаристві Взаїмна Поміч, та співала в церковному та світському хорах.

Після похорону в залі Собору відбувся поминковий обід, яким занялося охочо жіноцтво під проводом пані Валентин, приятельок, та управи відділу С.У.К. В часі обіду була переведена збірка що дала між $400 а 500, з чого розподіл дав поважну пожертву на фонд дослідження рака, а $50.00 на Собор Св. Софії. $30.00 переслано на „Український Голос", а $20.00 на жіночий журнал „Промінь". Господарем на поминальному обіді була голова відділу С.У.К. пані Стефанія Кульба, а збіркою занялися членки Оля Регуш, Маруся Текела і Анна Туранська. Заходами великої приятельки покійної Зиновії пані Валентин, в неділю 7-го вересня в Соборі Святої Софії відправилась посмертна панахида в сороковий день від похорону. В середу, 10-го вересня, на перших своїх місячних зборах на цей новий сезон, жіноцтво ідділу С.У.К. „Доньки України" за ініціятиною пані Катерини Валентин яка приготовила і подала все що потрібне, ще раз вшанували свою покійну членку з нагоди сорокового дня по її відході у вічність.

Нехай канадська земля буде для покійної Зиновії легкою.

Б. П.

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ ВПОКОЄННЯ БЛ. П. ДОБРОДІЙКИ КАТЕРИНИ ДЕБРИН

В суботу, 27 вересня 1975 р., в Українській Православной Церкві в Лондоні, Онт. о. прот. І. Хіль з участю церковного хору, в приявності родини, численного громадянства й гостей — відправив парастас у першу річницю впокоєння бл. п. добродійки Катерики Дебрин. Тризну під церквою в залі, зі щирим співчуттям і пошаною до світлої пам'яти покійниці — помогло влаштувати жіноцтво місцевого відділу ім. Кн. Ольги С.У.К. На тризні, під руководством п. Ф. Подопригори, зі співчуттям родині й споминами про особу й діяльність покійниці як Добродійки, учительки й громадянки — виступали: п. Гр. Кошарний як голова громади, пані Г. Головченко — голова жіноцтва, пані О. Співак — голова рідношкільного комітету, пані П. Вітоль від хору, о. І. Хіль, та господар імпрези від всього громадянства. Сердечно дякували й цією дорогою висловлюють свою вдячність — Отцеві й хорові за відправу, невтомному жіноцтву за врядження трапези, і всім тим, що причинилися до відзначення сумної річниці відходу в вічність пок. Добродійки Катерини, не-

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

ЮШКА ЦИТРИНОВА

Потрібно на 4—6 осіб:

½ ф. городини
½ ф. телячих костей
1½ л. води
1 ложка муки
½ склянки води
1 склянка квасної сметани
2 цитрини — сок
½ цитрини — шкірка
4 ложки ризу
1 ложечка води
1 ложечка масла

Зварити вивар із костей і городини. Розколотити муку у воді, влити на проціджений вивар і раз заварити. Додати сметану, сок із цитрини (висмакувати, щоб було відповідно кисне, як хто любить), цитринову шкірку, сіль. Добре вимішати.

Окремо зварити риж до юшки. Обмити риж гарячою водою, заварити склянку води і вкинути туди обмитий риж. Раз замішати. Нехай покипить 10—15 хвилин. Відцідити, дати в риночку дві - три ложки води і ложечку масла, всипати риж, посолити, прикрити і варити на дуже легкому вогні, аж зм'якне. Подавати до юшки.

САЛАТКА З КУРКИ

2 горнят курки (вареної)
2 - 3 квашених огірків
½ гор. квасної сметани
½ гор. селери
2 - 3 ложки зеленої цибулі
2 ложки муштардової підливи.

Курку, селеру, огірки і цибулю посікти на дрібно. Все вимішати і злегка дати соли і перцю до смаку. Замішати квасну сметану з муштардовою підливою. Салату розложити на таріль і масу виложити. Можна прикрасити петрушкою і кропом.

ПИРІЖКИ ЗО СЛИВКАМИ

1 гор. цукру
3 гор. молока
1 пачечку дріжджів
8 - 9 гор. муки
1 гор. товщу
¾ ложечки соли
перетерту шкірку з одної цитрини

Дріжджі роспустити в теплім молоці. Муку, цукор, сіль разом перетерти руками. Додати молоко і добре вимісити. Поставити на 4 до 4½ години в тепле місце. Коли підкисне брати по куснику тіста, накладати масу з сливок, заліплювати і складати на добре вимащену бляху. Коли підростуть, пекти в печі яких 25 мінут.

Маса з сливок

Зварити два фунти сухих сливок, вибрати кістки, а сливки перемолоти на машинці, додати сік з одної цитрини, ½ цукру, цинамону і накладати цю маси в пиріжки.

КАКАОВИЙ ТОРТ

1 ложку масла (з верхом), 1 склянку цукру, і ложку какао, 2 яєць, 4 ложки молока, 2 ложечки порошку до печива (бейкон павдер), 1 ложечку ванілії, 2 горн. муки.

Утерти масло і додати цукор, какао і жовтки. Добре перетерти. Додати молоко і муку пересіяну з порошком до печива. Накінці замішати вбиту піну з білків. Пекти в добре намащеній блясі.

Другого дня перекроїти впоперек гострим ножем і скропити овочевим соком (яким хто бажає). Переложити мармелядою або оріховою масою (терті оріхи з цукром і білком). Верх легко помастити мармелядою і посипати січеними оріхами.

КНИДЛІ З СИРОМ

1½ горнятка домашнього сира
1 яйце
1 ложечка масла
¼ ложечки соли.

До цього додати з висушеного хліба м'яко змелених кришок стільки, щоб трималося купи. Замість кришок можна дати грисіку. Все разом добре вимішати і кидати по ложці на кип'ячу воду. Варити треба 8 до 10 мінут. Осібно всмажити одно горня кришок в ¼ горнятка масла, щоб кришки зарум'янилися. Посипати тими кришками книдлі і підкидати в мисці, щоб добре кришок набрали. Книдлі можна їсти з квасною сметаною, або з комфітурами (джемом). Книдлі можна подавати на стіл на зміну замість бараболь.

ЛАКОМИНКИ

3 яєць, 1 гор. цукру, 1 гор. муки.

Ростерти добре цукор і яйця, всипати муки і разом терти кілька хвилин. Бляху потягнути воском і тоненько розсмарувати тісто по блясі, посипати оріхами та родзинками. Дати на хвильку до рури, виняти, порізати в паси і тепле звинути.

віджалованої дружини, матері, бабусі, сестри, — засмучені муж — о. прот. Микола й дочка Надія (пані Трач), від всієї родини.

Зі збірки на пресу $25.00 призначено на „Промінь". Всім учасникам-жертводавцям щиро дякуємо; хай Господь Бог потішить засмучену родину в її горі; спочилу в Бозі — Додродійку Катерину хай прийме в своїх небесних оселях, а пам'ять її між нами хай буде вічною.

Приявний

Українська вишивка

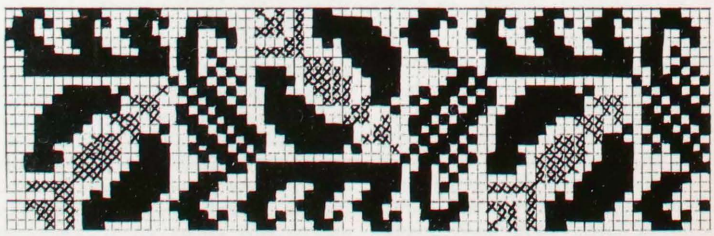

Рослинний взір „Тюльпани" з Сокальщини
■ — червона — 309 DMC нитки.
X — чорна — 310

ПРОГРАМА СЕМІНАРУ І РІЧНИХ ЗБОРІВ ПРОВІНЦІЙНОЇ ЕКЗЕКУТИВИ С.У.К., Т.У.С. І ІНСТИТУТУ П. МОГИЛИ

29-го листопада, 1975, в Православній Авдиторії, 919 — 20-та вулиця, захід, Саскатун, Саск.

СУБОТА, 29:

9:00 рано — Реєстрація для всіх делеґатів і гостей
9:30 " — Сесія Союзу Українок Канади
— Молитва і відкриття
— Привіт голови
— Представлення делеґатів і гостей
— Звіти урядниць Пров. Екзекутиви
— Дискусії над звітами
— Звіт Союзу Українок Канади з Всеканадійського З'їзду
— Проблеми і запити відділів
— Інші справи
— Вибір номінаційної комісії на 1976 рік
— Вибір Пров. Екзек. на 1976 рік
12:00 — Обід в авдиторії.
— Заклик на організаційний фонд

СЕМІНАР (для всіх — С.У.К., ТУТ СУМК і Інст. Могили „ЗАПРОШЕННЯ ДО ПОГЛИБЛЕННЯ ОСВІТИ" (Інвитейшон ту едюкейшон)

1:00 — 1:15 по обіді — Вступне слово
1:15 — 1:45 — Промова Беті Пепер (Освіта для дорослих і молодих)
1:45 — 2:15 — Дискусія
2:15 — 3:15 — Програма розвитку Музею
— Проєкт „СЕЕК"
— Майбутній будинок Музею
— Мандрівні експонати
— Розширення Музейної праці
3:15 — 3:30 — Кава
3:30 — 4:00 — Зорово - слухова демонстрація проєкту „СЕЕК"
4:00 — 4:30 — Членство Музею
4:30 — 5:00 — Роля відділів супроти освітніх проблем і музейного розвитку
5:00 — 6:00 — Оглядини Музею
6:00 — 7:00 — Вечеря в авдиторії
7:30 — 10:00 — Річні Збори Інст. П. Могили
10:00 — Гостина для всіх учасників.

Т.У.С. Річні Збори відбудуться ранком від 9:30 до 12:30 в обід.

Просимо відділи у Саскачевані вислати делеґаток, як також запрошуємо членок С.У.К. в Саскачевані взяти участь в цім семінарі і зборах.

Ольга Андрущак (голова)
Тетяна Гарбар (кор. секр.)

А ЧОМУ НЕ АСЕКУРУВАТИСЬ В

УКРАЇНСЬКОМУ ТОВАРИСТВІ ЖИТТЄВОЇ АСЕКУРАЦІЇ

Зголошуйтесь:

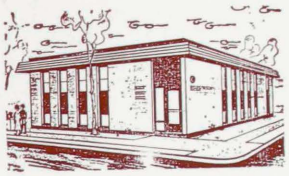

UKRAINIAN FRATERNAL SOC. OF CANADA
Tel. 586-1364
235 McGregor St.
Winnipeg, Man.

КОМУНІКАТ РАДІОСТАНЦІЇ СІ КЕЙ ДЖЕЙ ЕС

Керівничка Українського відділу радіостанції Сі Кей Джей Ес 810 Радіо Вінніпеґ Валентина Мулик-Луцик подає до відома, що з днем 15 вересня ц. р. керівником українським програм радіостанції Сі Кей Джей Ес назначено Богдана Зайцева.

Богдан Зайцев буде також відповідальним за розширенням співпраці поміж провідниками українських організацій міста Вінніпеґу, представниками всіх церков, культурних організацій, як також українських шкіл.

Богдан Зайцев від кількох років працював у Вінніпежських радіостанціях, а в станції Сі Кей Джей Ес 810 Радіо Вінніпеґ працює майже від початку її існування. Богдан Зайцев вищезгадані обов'язки бере в додатку до провадження програми „Пісня і слово", що передається з понеділка до п'ятниці від години 7:00 до 8:30 ввечорі.

Богдан Зайцев уродженець Канади володіє повно українською і англійською мовами. Від багатьох років Богдан був активний у українських молодіжних організаціях міста Вінніпеґу і був членом відомої організації „Пласт", де був виховником новаків. Богдан Зайцев заангажований в спортах — альпіністиці, лещетарстві, копаному м'ячі й інших.

Богдан Зайцев вносить великий вклад своєю працею до загально канадського, а особливо до українського культурного життя в Канаді.

За повними інформаціями просимо звертатися до: Барбара Диблей на число телефону 947-6641.

P I2N JAN 76
SAMYCIA MRS S
6712-111 AVE
EDMONTON ALTA
T5B 0A7

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРОМЕНЯ"

Радвей, Алта. — Із збірки на ювілею 25-ліття подружжя п-ва Івана й Параски Онищуків, о. Г. Філь переслав $30.00

Гемільтон, Онт. — З похорону бл. п. Нестора Сороковського на пресовий фонд журнала о. В. Федак переслав $25.00

Виндзор — Відділ ім. Л. Українки, реф. Е. Щипанська на передплати $30.00, з розігравки вазонків, які подарував п. Петро Кузик $28.50, Р. Гавриш $4.00, М. Скоренька $5.00, І. Римар $1.00, все разом на пресовий фонд журнала . $38.50

Саскатун — Відділ ім. О. Кобилянської, реф. М. Гарбус переслала пожертви на нев'янучі вінки й $78.00 передплати.

Лондон, Онт. — З похорону бл. п. Дмитра Маслюка, о. М. Дебрин переслав на прес. фонд $15.00

Давфин, Ман. — Відділ ім. Л. Українки, М. Білоус $42.00 передплати.

Давнсв'ю, Онт. — Анна Євчук переслала $24.00 на передплати.

Ст. Кетеринс, Онт. — Надія Ткачук $23.00 на передплати.

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Пані: Е. Щипанська — Виндзор, Онт. 1
І. Яремчук — Тандер Бей, Онт. 1
М. Тихонов — Лашін, Кве. 1
А. Євчук — Давнсв'ю, Онт. 1

Зголосились безпосередньо за журналом: — Марія Тімко — Бетлфорд, Саск., Ф. Король — Вернон, Б. К., П. Остапович — Мус Джа, Саск., П. А. Воланська — Ванкувер, Б. К., Ева Грицик — Ембридж, Па., США., М. Гудзяк — Вінніпег.

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

П-во Микола і Марія Тихонові, Лашін, Кве. з нагоди свого 25-ліття подружнього життя зложили на пресовий фонд $25.00

Пані: Анна Дутчек — Келгарі, Алта. 25.00
Марія Іванець — Брентфорд, Онт. 15.00
Клавдія Малінська — Канора, Саск. 10.00
Д-ка Юстина Мельничук з приводу видужання й щасливого повороту зі шпиталю додому зложила на прес. фонд 10.00
Д-ка Єлисавета Кокорудз — Шіго, Саск. 5.00
Мія Бісюк — Едмонтон 5.00
Веронія Слука — Де Па, Ман. 5.00
О. Сметанюк — Геффорд, Саск. з нагоди 25-ліття приналежности до Союзу Українок Канади 5.00
Анна Лозовчук — Геффорд, Саск., з нагоди 25-ліття приналежности до Союзу Українок Канади 5.00
Д-ка Б. Блажук — Сурей, Б. К. 4.00
Д. Пасічник — Мишон, Б. К. 4.00
Н. Белзюк — Моринвил, Алта. 4.00
Галя Хомик — Едмонтон 4.00
Теодора Бойчук — Келовна, Б. К. 4.00
Оленка Гарасимів — Келгарі, Алта. 3.00
Розалія Тутка — Ватсон, Саск. 3.00
В. Хрущ — Атабаска, Алта. 2.00
О. Штихно — Лашін, Кве. 2.00
П. Малицька — Едмонтон 2.00
Л. Федоренко — Етобико, Онт. 2.00
Анна Грицюк — Сурей, Б. К. 2.00
Марія Граб — Квейкертавн, ЗСА. 2.00
Т. Гусак — Давфин, Ман. 2.00
В. Камінська — Келгарі, Алта. 1.50
Е. Петращук — Келгарі, Алта. 1.00

Редакція й адміністрація журнала складає найщирішу подяку всім тим, що складають пожертви, без яких нам було б дуже важко вести нашу працю. Вітаємо нових передплатниць та дякуємо референткам журнала за їх постійну безкорисну працю.

Запрошуємо на з'їзд складових організацій СУС в Альберті

Подаємо до відома, що Провінційний З'їзд в Альберті відбудеться в днях 7 - 8 - 9 листопада, 1975 в Едмонтоні.

П'ЯТНИЦЯ 7-го ЛИСТОПАДА:

Річні збори членів Інституту св. Івана в приміщенні Інституту,

5:30 — ввечорі — Початок реєстрації.

6:00 — 7:00 вечеря,

7:00 — Офіційна частина річних зборів.

СУБОТА, 8-го ЛИСТОПАДА:

9:00 ранку до обіду — окремі сесії Союзу Українок, ТУС - СУНД і СУМК-у.

12:00 — Спільний обід для учасників всіх сесій.

Пров. екзек. Союзу Українок відзначує 45-літній ювілей свого існування. Відбудеться коротка церемонія краяння ювілейного торта. Промовлятиме бувша голова пані Емілія Косташ (Сиротюк) з Гвайт Рок, Б. К.

2:00 по полудні — спільна сесія. Панельна дискусія в справі ставлення канадських українців до сучасної України (культура, релігія, політика).

6:30 — СУМКівський бенкет і забава. Промову на бенкеті виголосить нововибрана голова крайової управи СУМК-у панна Галина Магус.

НЕДІЛЯ, 9-го ЛИСТОПАДА:

10:00 — Служба Божа в Катедрі св. Івана, яку очолить Блаженніший Владика Митрополит Андрей в сослуженні отців парохів катедри.

12:00 — Спільний обід.

2:00 — Друга спільна сесія. Привіт голови СУС, у-ра С. Яремчука та інші привіти: Головну доповідь виголосить представниця головного Музею Союзу Українок з Саскатуну в справі будови нового музейного будинку. Дискусія, резолюції, представлення нових управ, закриття.

За пров. екзек. С.У.К. на Альберту

Ольга Мельничук, голова
Марія Самоїл, кореспонд. секр.